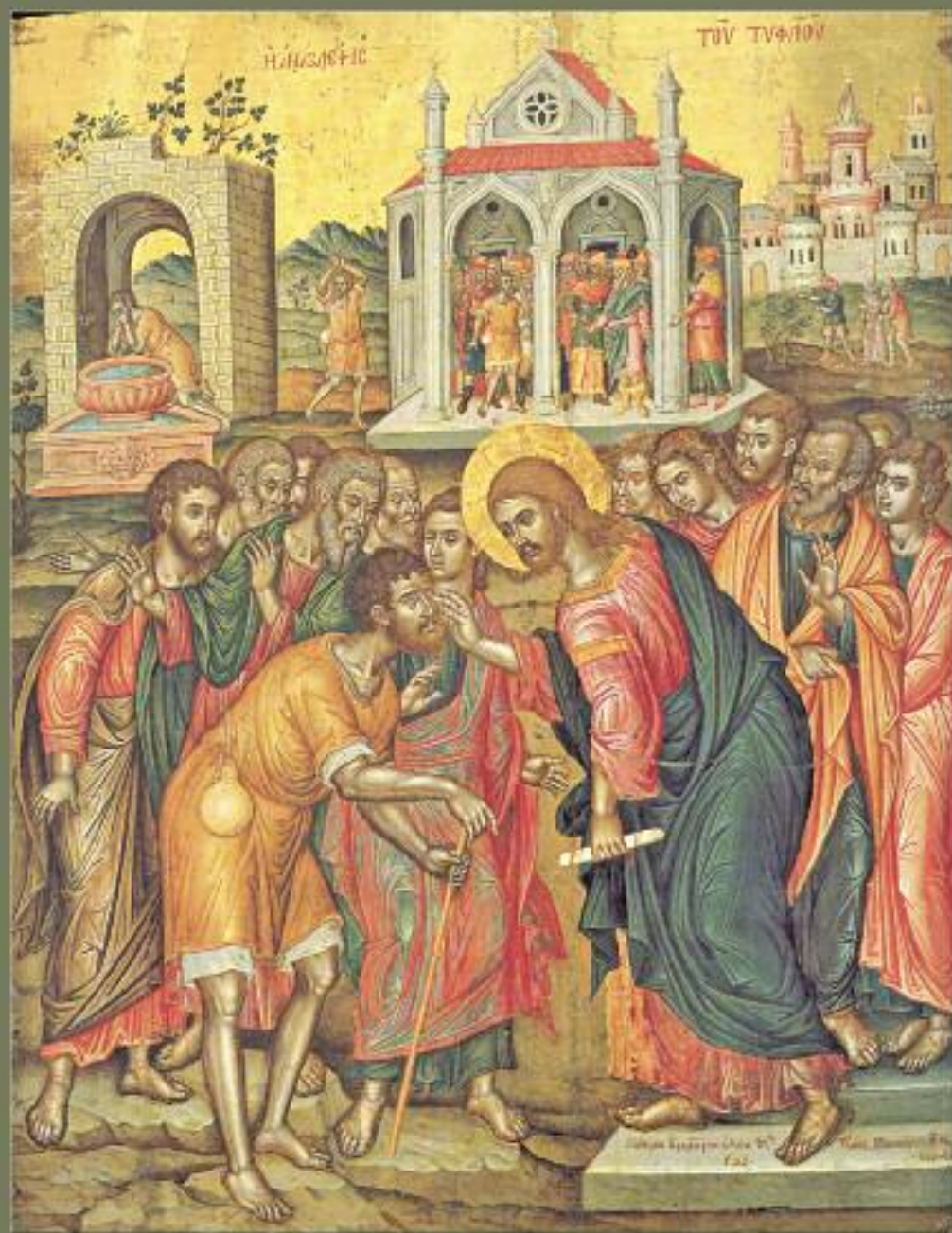

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

«Οὐκ ἀρνησόμεθα σε φίλη Ὁρθοδοξία...»

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

Διμηνιαῖον Δημοσιογραφικόν Ὅργανον
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Περίοδος Γ' ἔτος 59ο Τεύχος 957

Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2009

Ἰδρυτής:

Ἀνδρέας Βαπορίδης
(† 1976)

Ἐκδότης:

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β'

Διευθυντής:

† Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος

Συντακτική ἐπιτροπή:

† Ὁ Πειραιῶς καί Σαλαμίνος Γερόντιος

† Ὁ Ἀττικῆς καί Βοιωτίας Χρυσόστομος

† Ἀρχιμ. Γρηγόριος Ταυλάριος

† Πρεσβ. Μιχαήλ Κωνσταντινίδης

Ὑπεύθυνος Συνδρομῶν - Ἐμβασμάτων

Κατσαγώνης Κωνσταντῖνος

Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί:

Ἑσωτερικοῦ ἐτήσια 10 εὐρώ

Ἑξωτερικοῦ 15 \$ Η.Π.Α.

Τιμή φύλλου 1 εὐρώ

ISSN: 1107-6763

Ἰδιοκτησία - Κεντρική Διάθεσις:

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ὁδός Κάνιγγος, 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Τηλ.: 210 38 28 280 -Fax: 210 38 47 365

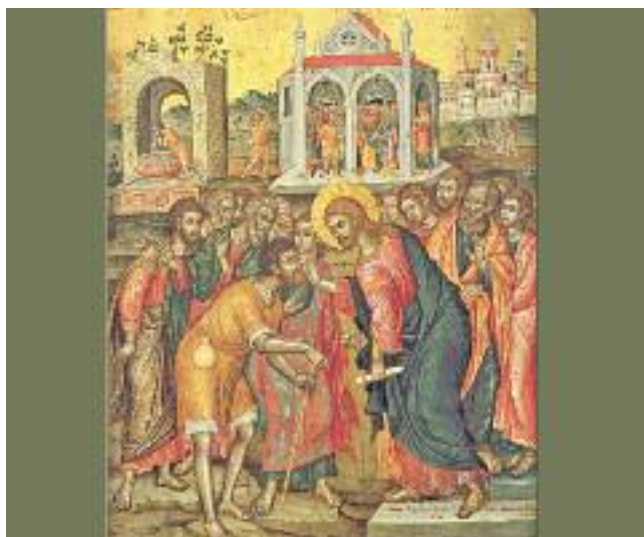
www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr

Ἐκτύπωσης: ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.

Τηλ. 210 92 17 513, Fax: 210 92 37 033

www.eptalofos.gr e-mail: info@eptalofos.gr

Τά ἀνυπόγραφα ἄρθρα ἀποδίδονται
εἰς τήν διεύθυνσιν.

Εἰκὼν Ἑξαφύλλου:

Ἡ Ἀνάβλεψις τοῦ τυφλοῦ (1686).

Ἑμμανουὴλ Τζάνε Μπουνιαλιῆ, ἱερέως.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀναστάσιμο μήνυμα	3
Κυριακή Ὁρθοδοξίας 2009.....	4-12
Ἀπάντησις εἰς τὸν «Ὁρθόδοξον Τύπον»	13
Ἀφιέρωμα	14
Ἡ Φωνὴ τῶν Πατέρων	15-16
Μικρά καὶ οὐσιώδη	17-18
Περὶ διαλόγου μετ' ἐνισταμένων	19
Βιβλιοπαρουσίαση	20
Τὴν Διακονίαν σου πληροφόρησον.....	21-23

ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ

«Ἡ ἀπλή ἀκρόασις τοῦ νόμου
εὐκόλα λησμονεῖται, ὅχι ὁμως καὶ ἡ
πράξις, γι' αὐτό τὴν ἀκρόασις τοῦ
νόμου πρέπει νὰ ἀκολουθεῖ καὶ ἡ
πράξις γιὰ νὰ ὁδηγεῖ καὶ στὴ σω-
τηρία».

(Ἅγιος Νικόδημος Ἀγιορείτης, «Ἄλογος
Πόλεμος»)

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΝ ΜΗΝΥΜΑ ΕΤΟΥΣ 2009

Χ'πί τῇ εὐσήμεῳ καί πανενδόξῳ ἑορτῇ τῶν ἑορτῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῇ σήμερον Μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα, ἔμπλεα χαρᾶς οὐρανίου ἀπονέμομεν πατρικῶς παντί τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας τόν κοσμοσωτήριον χαιρετισμόν,

«ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ»

Ἐπισυνάπτομεν δέ καί τόν φωτόνυμον ὕμνον: «*Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός οὐρανός τε καί γῆ καί τά καταχθόνια*», διότι «*ἐκ τοῦ τάφου ὠραῖος δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν Ἥλιος*»!

Ὁ Σταυρωθεὶς Κύριος ἀνέστη ἐκ νεκρῶν αὐτεξουσίως πατήσας τόν θάνατον καί σκυλεύσας τόν Ἄδην, ἠλευθέρωσε τόν Ἀδάμ σύν πᾶσι τοῖς ἀπ' αἰῶνος δεσμίοις νεκροῖς εἰς τὰ Βασίλεια τοῦ Ἄδου.

Ἀστράπτει ὅθεν νοητῶς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ σήμερον πληρουμένη Φωτός ἀνεκλαλήτου καί χαίρει μετά τῶν Ἀγγέλων.

Ἀστράπτει ἔμφανῶς καί εἰς τόν περίγειον κόσμον τό ἐκ τοῦ ζωοδόχου Τάφου ἀνατέλλον «*Ἅγιον Φῶς*» συμαπρομαρτοῦν τῇ Ἀναστάσει καί διεγείρον τὰς καρδίας εἰς πίστιν καί λατρείαν θερμήν τοῦ ὑπέρ ἡμῶν παθόντος καί Ἀναστάντος Χριστοῦ.

Προοιμιάζει δέ, τό ἀνέσπερον ἐκεῖνο Φῶς τῆς παγγενοῦς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ.

Τούτου ἔνεκεν, ὑπαντῶμεν καί ἡμεῖς λαμπαδηφόροι τήν ἐξ οὐρανοῦ ἔμφανῃ μαρτυρίαν, ψάλλοντες μετά δέους: «*Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός καί δοξάσατε Χριστόν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν*»!

Παρήλθον ἀπό τῆς ἐπιφανείας τοῦ «*Ἁγίου Φωτός*», 2000 ἔτη καί θά ἀκολουθήσουν ὁμοίως μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου, εἰς πίστῳσιν πασῶν τῶν γενεῶν περί τοῦ δράματος τοῦ Γολγοθᾶ καί τῆς κοσμοσωτηρίου Ἀναστάσεως, ὡς μοναδικοῦ θαύματος σωστικοῦ εἰς τήν ἱστορίαν τῶν ἀνθρώπων. Θά διαμένει οὕτω, ἀνεξίτηλος εἰς τόν ἀνθρώπινον νοῦν ἡ ἐκούσιος Σταύρωσις καί Ἀνάστασις, ὡς θεία μυσταγωγία τῶν καρδιῶν καί θερμή ἀγάπησις τοῦ Λυτρωτοῦ, μετά θαυμασμοῦ δεόντως, διά τό κράτος τῆς ἐξουσίας Του.

Διότι: **Ὡς Υἱός τοῦ ἀνθρώπου** ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὅπως ἐκπλύνῃ διά τοῦ Τιμίου Αὐτοῦ αἵματος τήν προπατορικήν ἁμαρτίαν καί τὰς ἰδικὰς μας ἁμαρτίας καί ἀπαλλάξῃ τό ἀνθρώπινον γένος ἐκ τῆς τυραννίας τοῦ Ἄδου. **Ὡς Υἱός δέ τοῦ Θεοῦ**, κατά τήν ἔνδοξον καί σωτήριον Αὐτοῦ Ἀνάστασιν ὑπερύψωσεν ἑαυτόν εἰς τήν δόξαν καί λαμπρότητα τοῦ Θεοῦ καί ἐπεσφράγισε τήν καταλλαγὴν καί δικαίωσιν τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀπέναντι τοῦ πανοικτίρμονος Θεοῦ, κατά τόν Θεῖον Παῦλον «*Παρεδόθη διά τὰ παραπτώματα ἡμῶν καί ἡγέρθη διά τήν δικαίωσιν ἡμῶν*» (Ρωμ. Δ-25).

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ὅθεν, εἶναι γεγονός ἱστορικόν καί ἀδιάψευστον, μαρτυρούμενον καί ὑπ' αὐτῆς τῆς κουστωδίας τῶν στρατιωτῶν, μή δυνηθέντων νά φρουρήσουν τόν Κύριον εἰς τόν τάφον ἀναστάντα αὐτεξουσίως καί ἀναστήσαντα πολλά σώματα τῶν κεκοιμημένων Ἀγίων. Ἐγένοντο δέ οἱ στρατιῶται, μᾶλλον οἱ πρῶτοι μηνυταί τῆς Ἀναστάσεως εἰς τοὺς Ἰουδαίους καί ἐν συνεχείᾳ αἱ Μυροφόροι Γυναῖκες, πρῶται ἰδοῦσαι τήν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ καί ἀκούσασαι τόν χαρμόσυνον λόγον τοῦ Ἀναστάντος ΧΑΙΡΕΤΕ!

Ὅντως ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ τυγχάνει ἀπαρχή καί ἀσφαλές ἐχέγγυον τῆς προσδοκωμένης ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν κατά τήν δευτέραν Αὐτοῦ παρουσίαν ἐπὶ τῆς γῆς.

Κατά ταῦτα καί ἐν ἐπιλόγῳ, ἐπευχόμεθα πατροποθῆτως καί προτρεπόμεθα, ὅπως ἡ περί τῆς σωτηρίας ἡμῶν ὑπόθεσις εἴῃ ἡ κυρία φροντίς καί μέριμνα τῆς ζωῆς ὑμῶν, διότι πρὸς τόν σκοπὸν τοῦτον ἐγένετο ὅλη ἡ σοφὴ καί σωτήριος οἰκονομία τοῦ Θεοῦ.

Εὐχόμενοι δέ πᾶσι τοῖς ἀπεκδεχομένοις τήν ἔνδοξον δευτέραν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, τήν αἰωνίαν χαράν τῆς ἐκ δεξιῶν Αὐτοῦ παραστάσεως, διατελοῦμεν μετ' εὐχῶν διαπύρων καί πατρικῶν, ἀπονέμοντες τόν ἐν Χριστῷ ἀσπασμόν καί προσφωνοῦντες χαρμῳσύνως καί αὐθις τόν ἐπινίκιον χαιρετισμόν.

«ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ»

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ 2009

Όπως κάθε έτος οί Γνήσιοι Όρθόδοξοι Χριστιανοί έτίμησαν ιδιαίτέρως την έορτήν της Όρθοδοξίας. Είς τò Αρχιερατικόν συλλείτουργον τò όποϊον έλαβεν χώραν είς τόν Καθεδρικόν Ίερòν Ναόν Αγίου Άθανασίου Νέας Φιλαδελφείας προεξήρχεν ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς καί Σαλαμίνας κ. Γερόντιος, συμπαραστατούμενος από τούς Αρχιερείς Άττικής καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομον καί Μαρθώνος κ. Φώτιον, ένώ παρίσταντο συμπροσευχόμενοι ό Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Άθηνών κ. Χρυσόστομος Β΄ καί ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Άττικής καί Διαυλείας κ. Άκάκιος. Τόν θεϊον λόγον εκήρυξεν ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Άττικής καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος καί μετά τò πέρας της θείας λειτουργίας καί την λιτάνευσιν τών Ίερών Εικώνων ό Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Άθηνών κ. Χρυσόστομος ανέγνωσεν εύκρινώς τò Συνοδικόν της Όρθοδοξίας.

Τό έσπέρας έγένητο ή έόρτιος Συνοδική εκδήλωσις είς την αίθουσαν του Όργανισμου Λιμένος Πειραιώς. Κεντρικός όμιλιτής ήτο ό Αιδεσιμολογιώτατος Πρεσβύτερος π. Νικόλαος

Δημαρᾶς ό όποϊος, μετά τò πρώτο μουσικόν μέρος της εκδηλώσεως, ανέπτυξε τò θέμα:

Όρθοδοξία καί ιερωσύνη, Έκκλησία σημασινομένη έν τοίς μυστηρίοις

Μακαριώτατε Αρχιεπίσκοπε της Αγιοτάτης καί Μαρτυρικής Έκκλησίας μας, Σεβασμιώτατοι Άγιοι Αρχιερείς, άδελφοί καί Πατέρες, κύριοι εκπρόσωποι της Πολιτείας!

Τό ανθρώπινο γένος έχει μόνον έναν αληθινό φίλο.

Τόν Χριστόν!

Δίότι μόνον ό Χριστός μπορεί νά προσφέρει απάντηση στό αγωνιώδες έρώτημα του ανθρώπου για τόν θάνατο. Ότι ό θάνατος νικήθηκε μέ τόν θάνατο του Χριστου καί την Τριήμερή του Άνάστασι, ότι ή Ζωή άνέτειλε εκ του Τάφου καί ότι ό διάβολος κατηργήθη.

Αυτός είναι ό πραγματικός φίλος πού λυτρώνει τò ανθρώπινο γένος από τόν φόβο του θανάτου καί του δίνει τò δικαίωμα νά είναι ελεύθερο από τά δεσμά του Άδου. Τό δικαίωμα αυτό τò δίνει σε όλους, όσοι πρίν φόβω θανάτου, διά παντός του ζήν ένοχοι ήσαν δουλείας!

Τότε μία Έκκλησία είναι Όρθόδοξη, όταν μπορεί όχι μόνον νά διακηρύξει στους πιστούς τò αίώνιο μήνυμα του Άναστάντος Χριστου, ότι ό θάνατος πατήθηκε καί ό διάβολος καταργήθηκε, αλλά μπορεί καί νά προσφέρει την αίώνια ζωή στά μέλη της, πού είναι σώμα Χριστου! Πού μπορεί νά νικά συνεχώς όλους τούς θανάτους του πεπτωκότος κόσμου, νά δίνει την δύναμη καί τούς τρόπους νά συνειδητοποιήσουν τά μέλη της την προσωπική τους άθανασία καί την αιωνιότητα της ψυχής τους, έχοντας αίσθηση, από αυτή την ζωή, της αιώνιου άλλης βιοτής την άπαρχήν.

Ό Χριστός ενεργεί στην Όρθοδοξία μέ την ιερωσύνη. Καί ή ιερωσύνη φανερώνει τόν Χριστόν

στή ζωή της Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μέ τήν δύναμη τῶν μυστηρίων.

Γι' αὐτό καί ἔγιναν ἀγῶνες νά διατηρηθεῖ τό φάρμακο τῆς ἀθανασίας ἀνόθευτο. Γι' αὐτό ἀγωνίσθηκαν οἱ Πατέρες μας νά διατηρήσουν τά Ἅγια Θυσιαστήρια ἀμόλυντα καί τήν ἱερωσύνη καθάρη.

Μετά τήν ἐπάρατη Νεοημερολογιακή ἀλλαγὴ καί τήν ἐμφάνιση τοῦ ὀλεθρίου Οἰκουμενισμοῦ, οἱ πιστοὶ συσπειρώθηκαν γύρω ἀπὸ τοὺς γνησίους λευίτες τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μας. Κατ' ἐξοχὴν ἀκολούθησαν τὸν μεγάλο Ὁμολογητὴ, πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομο. Καί ἀργότερα, πῆρε ἡ Ἐκκλησία μας τήν Ἀρχιερωσύνη ἀπὸ τοὺς ἀγωνιζομένους καί ἐξορίστους Ρώσους ἀδελφούς μας τῆς Διασπορᾶς καί ἀπὸ τὸν Ἅγιο Φιλάρετο, στήν μακρινὴ Ἀμερική.

Συνέχισε ἔτσι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, στήν Ἑλλάδα μας, τὸν ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας, γιὰ νά μπορεῖ νά προσφέρει τήν ἐλπίδα καί τήν ἀθάνατη ζωή, τήν κάθαρση, τὸν φωτισμὸ καί τήν θέωση διὰ τῶν Ἁγίων Μυστηρίων, ὑπὸ τήν φωτισμένη ἡγεσία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ.κ. Χρυσοστόμου τοῦ Β', συμπαραστατομένου καί ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀγωνιστῶν Ἀρχιερέων τῆς Συνόδου μας καί ὑπὸ πλήθους ἱερέων, τῶν ζηλωτῶν Πατέρων καί τῆς γεραρᾶς Ἱερᾶς Μονῆς Ἑσφιγμένου στοῦ Ἁγίου Ὄρος μέχρι σήμερα.

Ἀδελφοί καί Πατέρες!

Ἡ δύναμη τοῦ φωτός καί τοῦ νεροῦ, τοῦ ἀέρα καί τῶν λίθων, εἶναι τοῦ Θεοῦ δύναμη.

Ἡ δύναμη μέ τήν ὁποία τό ψάρι κολυμπᾷ καί τό πουλί πετάει, εἶναι τοῦ Θεοῦ δύναμη.

Ἡ δύναμη ποὺ ἔχει ὁ σπόρος καί βλαστάνει, τό χόρτο καί βγάζει φύλλωμα, ὁ ἄνθρωπος καί ζεῖ καί ἀναπνέει καί κινεῖται, σκέπτεται καί ὑπάρχει, εἶναι τοῦ Θεοῦ δύναμη.

Ὁ Θεὸς εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωντανῆς καί φοβερῆς δυνάμεως καί ἔξω ἀπὸ τούτη τήν πηγὴ, ἄλλες δὲν ὑπάρχουν.

Στόν Θεό βρίσκεται ὅλη ἡ σοφία, καί δὲν ὑπάρχει σοφία μήτε ὑπάρχει γνώση, ἀκόμη καί ἐλαχιστότατη ἐκτός τοῦ Θεοῦ.

Σέ κάθε κτιστὸ πρᾶγμα ἔδωσε ὁ Θεὸς τήν σοφία Του.

Σοφία ἔδωσε στό ἄλογο, στή μέλισσα, στό χελιδόνι καί στόν πελαργό. Μέ σοφία δημιούργησε τό

ξύλο, τὸν λίθο, τὸ νερό καί τὸν ἀέρα, τήν φωτιά, τὸν ἄνεμο καί τὸν αἰθέρα.

Σέ ὅλα ὑπάρχει ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ καί τίποτε δὲν θά μπορούσε νά ὑπάρξει δίχως, ἔστω καί λίγη, σοφία.

Κατὰ τήν σοφία τοῦ Θεοῦ τό ἄλογο διαισθάνεται τὸν κίνδυνο, ἡ μέλισσα κατασκευάζει κηρήθρα, τό χελιδόνι πλέκει τὴ φωλιά του, ὁ πελαργὸς ξέρει πότε θά γεννήσει, τό δένδρο γνωρίζει νά αὐξάνεται, ἡ πέτρα νά σιωπᾷ καί νά δημιουργεῖ κρυστάλλους, τό νερό γνωρίζει νά ρέει στὸν κατήφορο καί νά πετᾷ στά σύννεφα, ἡ φωτιά νά καίει καί νά φωτίζει καί νά κοιμᾶται κλεισμένη σέ κάθε πρᾶγμα.

Ὁ ἄνεμος γνωρίζει νά πνέει στοὺς ὀρίζοντες, νά φέρνει τήν κάθαρση καί τήν ὑγεία καί νά διώχνει τήν ἀρρώστια μακριὰ καί ὁ αἰθέρας γνωρίζει ὅλα ὅσα ὑπάρχουν ἀνάμεσα στ' ἀστέρια καί ὅσα εἶναι πάνω καί πέρα ἀπὸ τὰ σύμπαντα.

Πραγματικά κανένας δὲν ἔχει τήν δική του προσωπική σοφία, τήν ὁποία νά δημιούργησε ὁ ἴδιος ἢ νά γέννησε ἀφ' ἑαυτοῦ του, ἀλλὰ ὅλη ἡ σοφία πηγάζει ἀπὸ τήν μία καί μοναδική πηγὴ τῆς σύνολης σοφίας. Καί τούτη ἡ πηγὴ βρίσκεται στὸν Θεό.

Στό Θεό βρίσκεται καί ὅλη ἡ ἀγαθότητα. Γι' αὐτό καί ὁ Κύριος διακηρύσσει, ὅτι κανένας δὲν εἶναι ἀγαθὸς ἐκτός μονάχα ἀπὸ τὸν Θεό.

Ἡ ἀγαθότητά Του περικλείει τήν εὐσπλαχνία Του, τήν ὑπομονή καί τήν συγχωρητικότητα ἀπέναντι στοὺς ἁμαρτωλοὺς.

Ὁ Κύριος δάνεισε τήν ἀγαθότητά του σέ κάθε πλάσμα, γι' αὐτό σέ κάθε Θεϊκὸ κτίσμα ὑπάρχει καί Θεία ἀγαθότητα, στίς πέτρες, στά φυτά, στά ζῶα, στή φωτιά, στό νερό, στὸν ἀέρα, στὸν ἄνεμο! Ὅλη αὕτη ἡ ἀγαθότητα εἶναι δοσμένη ἀπὸ τὸν Θεό, τήν ἀστείρευτη, ἄπειρη καί φοβερὴ πηγὴ ἀπάσης τῆς ἀγαθότητος.

Ὁ Θεὸς εἶναι ἡ ἀτελεύτητη Δύναμη, ἡ ἀτέλειωτη Σοφία, ἡ ἄπειρη Ἀγαθότητα.

Δύναμη, Σοφία καί Ἀγαθότητα,

Πατήρ, Υἱὸς καί Ἅγιον Πνεῦμα,

τρία πρόσωπα ἀχωρίστως καί αἰωνίως ἐνωμένα.

Πουθενά ἄλλοῦ, ὅμως, δὲν φανερώνονται ἡ Δύναμη, ἡ Σοφία καί ἡ Ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ τόσο ἔντονα καί ἀποτελεσματικά, ὅπως φανερώνονται καί ἐνεργοῦνται στήν εἰρηνόχυτη Ὁρθοδοξία.

Ἡ δύναμη, ἡ Σοφία καί ἡ Ἀγαθότητα ἐνεργοῦνται καί παρέχονται στοὺς πιστοὺς μέ τὰ μυστήρια καί τήν ἱερωσύνη στήν Ἐκκλησία.

Ὁρθοδοξία καὶ Ἱερωσύνη εἶναι ἀχωρίστως καὶ αἰωνίως ἐνωμένα.

Ἡ Ὁρθοδοξία ἀκτινοβολεῖ μέ τὴν Ἱερωσύνη καὶ ἡ Ἱερωσύνη φανερώνεται μέ τὴν Ὁρθοδοξία.

Μέ τὴν Ἱερωσύνη στήν Ἐκκλησία κατεβαίνει ὁ Οὐρανός στή γῆ καὶ μέ τὴν Ὁρθοδοξία ἡ γῆ γίνεται Οὐρανός.

Ἡ δύναμη, ἡ σοφία καὶ ἡ ἀγαθότητα τῆς Παναγίας Τριάδος ἀποκαλύπτονται μέ ἓνα λόγο γιὰ τὴν ἱερωσύνη στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία βρίσκεται ὅλη ἡ σοφία, καὶ δὲν ὑπάρχει σοφία, μήτε ὑπάρχει γνώση, ἀκόμη καὶ ἐλαχιστότατη, ἐκτός τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ πηγή τῆς ζωντανῆς καὶ φοβερῆς δυνάμεως καὶ ἔξω ἀπὸ τούτη τὴν πηγή, ἄλλες δὲν ὑπάρχουν.

Ὅλη ἡ ἀγαθότητα εἶναι δοσμένη ἀπὸ τὸν Θεό, τὴν ἀστείρευτη, ἄπειρη καὶ φοβερή πηγή ἀπάσης τῆς ἀγαθότητος, διὰ τῆς Ἱερωσύνης στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία!

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι Ἐκκλησία σηματομένη ἐν

τοῖς μυστηρίοις, κατὰ τὸν μυστικό τοῦ 14ου αἰῶνος Νικόλαο Καβάσιλα.

Ἐν τοῖς οἴκοις Δαβὶδ, τοῦ νέου Ἰσραὴλ τῆς Χάριτος, τοῦ πληρώματος τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν τοῖς οἴκοις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὰ φοβερά τελεσιουργοῦνται.

Στὸ ἐρώτημα τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰωάννου, «Σὺ εἶ, εἰ ἕτερον προσδοκῶμεν», ἀπαντᾷ ὁ Κύριος: «Πηγαίνετε καὶ πές τε στὸν Ἰωάννη αὐτὰ πού βλέπετε», ὅτι: «Τυφλοὶ ἀναβλέπουν, κωφοὶ ἀκούουν, λεπροὶ καθαρίζονται, δαιμόνια ἐκβάλλονται, νεκροὶ ἀνίστανται!»

Τὰ διαρκῆ αὐτὰ θαύματα ἐπαναλαμβάνονται ἀενάως μέ τὴν Ἱερωσύνη στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία!

Ὅχι, ὅμως, μόνον τυφλοὶ, ὡς πρὸς τοὺς σωματικούς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ κυρίως τυφλοὶ ὡς πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ψυχῆς, ἀναβλέπουν!

Τῶν κωφῶν ἀνοίγουν τὰ πνευματικά ὦτα καὶ ἀκούουν καὶ κατανοοῦν!

Λεπροὶ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καθαρίζονται!

Δαιμονιώδη πάθη τιθασεύονται καὶ ἐκβάλλονται ἀπὸ τὴν ψυχὴ!

Νεκροὶ, πού συγκαταλέγονταν μέ τοὺς νεκρούς, τοὺς θάπτοντας τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς, ἀναζοῦν!

Ἀπολωλότες στίς ἄνδρες πνευματικά ἐρήμους, εὐρίσκονται καὶ σώζονται!

Νά, ὁ Χριστὸς παρατεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας! πού εἶπε:

«Τὰ σημεῖα ἃ ἐγὼ ποιῶ κἀκεῖνος ποιήσει καὶ μείζονα τούτων ποιήσει!

Ἐν τῷ ὀνόματί μου, δαιμόνια ἐκβαλοῦσι, γλώσσαις λαλήσουσι καινές, ὄφεις ἀροῦσι, ἐπὶ ἀρρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι καὶ καλῶς ἔξουσι, κἂν θανάσιμόν τι πῶσι, οὐ μὴ αὐτοὺς βλάψει».

Νά, λοιπόν, ἀδελφοί, σπεύσατε ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ, σπεύσατε στήν Ἀγιωτάτην Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, δράμετε εἰς τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν, ἀγωνίσασθε εἰσελθεῖν διὰ τῆς στενῆς πύλης.

Ὅσον ἔχετε ἀνοικτούς τοὺς ὀφθαλμούς πληρώσατε αὐτοὺς δακρύων μετανοίας καὶ κατανύξεως, πρὶν ἢ ἐκεῖνοι σκεπασθῶσιν διὰ τοῦ κονιορτοῦ, ὅσον ἔχετε τὰς χεῖρας ἐλευθέρas, πληρώσατε αὐτάς ἀγαθῶν ἔργων καὶ σταυρώσατε ἑαυτοὺς εἰς τὴν προσευχὴν, ὅσον οἱ πόδες ὑμῶν σᾶς ὑπηρετοῦν, δράμετε ὀπίσω τῆς καλῆς ἐργασίας, πρὶν ἢ τὰ μέλη ὑμῶν δεθῶσιν διὰ τοῦ ἀκαταλύτου ἐκείνου δεσμοῦ, διδάσκει ὁ Ἀββᾶς Ἰσαάκ ὁ Σύρος.

Φίλοι του Χριστού!

Ὁ Ὁρθόδοξος ἱερέυς εἶναι μέγας, ὅταν τελεῖ τίς καθημερινές ἀκολουθίες, καί ἰδιαίτερα τό μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Ἐχει ἀναλάβει τήν ὑψιστή ἐξουσιοδότηση ἀπό τόν Θεό.

Εἶναι παντοδύναμος ἐν τῇ ἱερωσύνῃ τοῦ Χριστοῦ καί μπορεῖ νά ἱκετεύσει τόν Θεόν γιά τόν κόσμο Του.

Πόσο ἀξιοσέβαστο εἶναι τό ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης! Πόσο μεγάλη, σωτήρια καί θαυμαστή εἶναι ἡ χάρις τῆς ἱερωσύνης!

Μέ τήν ἱερωσύνῃ ὁ Κύριος ἐπιτελεῖ ἔργα μεγάλα καί σωτηριώδη. Καθαρίζει καί ἀγιάζει τά λογικά πλάσματά Του, τήν φύση, τά ζῶα, ὅλα τά στοιχεῖα.

Ἀπαλλάσσει τούς ἀνθρώπους ἀπό τούς δαίμονες, τούς ἀναγεννᾷ, τούς ἐνισχύει.

Τό Ἅγιον Πνεῦμα διά τοῦ ἱερέως μεταβάλλει τόν ἄρτο καί τόν οἶνο σέ Ἄχραντο Σῶμα καί Τίμιον Αἷμα Αὐτοῦ Τοῦ Ἰδίου, Τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ μας.

Ὁ ἱερέυς τελεῖ τό μυστήριον τοῦ γάμου καί τόν κάνει τίμιο καί τήν κοίτη ἀμίαντη.

Λύνει διά τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τίς ἁμαρτίες καί θεραπεύει ἀσθένειες μέ τό Ἅγιον Εὐχέλαιο.

Μεταβάλλει τήν γῆ σέ οὐρανό.

Ἐνώνει τόν ἄνθρωπο μέ τόν Θεό.

Ἐνώνει σέ μιά σύναξη ἀγγέλους καί ἀνθρώπους.

Τί στεροῦνται ἐκεῖνοι πού δέν ἔχουν ἱερέα!

Πού εἶναι μακριά ἀπό τήν Θεία Λειτουργία!

Πού δέν γνωρίζουν, τό τί συμβαίνει κατά τήν τέλεση τῆς Ἀναιμάκτου Θυσίας, στήν Ἀγιώτατη Ἐκκλησία μας, ὅπου στό Θυσιαστήριό της παρεστήκασι χιλιάδες Ἀρχαγγέλων καί μυριάδες Ἀγγέλων, Θρόνοι, Κυριότητες, Δυνάμεις, Ἐξουσίες, τά πολυόμματα Χερουβεὶμ καί τά ἑξαπτέρυγα Σεραφεὶμ, Μετάρσια, Πτερωτά!

Πού δέν γνωρίζουν ὅτι στήν Θεία Λειτουργία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας κατεβαίνει ὁ οὐρανός στήν γῆ!

Πού φθείρονται μέ τόν κόσμο, πού φθίνει καί παρέρχεται, μαζί μέ τήν ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν καί τήν ἀλλαζονεῖα τοῦ βίου.

Καί χάνουν καί αὐτήν τήν πρόσκαιρη ζωή καί κυρίως τήν ἄλλη, τήν αἰώνια.

Πόσο φτωχοί εἶναι οἱ ἀδελφοί μας, πού ἐν συνειδήσει μένουν μακριά ἀπό τήν Ἀγιωτάτην μας Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία!

Πόσο ταλαίπωροι εἶναι, ὅταν, ἐπιπλέον, Τήν κατηγοροῦν!

Στεροῦνται τῆς πνευματικῆς ἀλλά καί τῆς σωματικῆς δυνάμεως καί δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ μας, τῆς ψυχωσωματικῆς ἀνασυγκροτήσεως πού παρέχει ἡ Θεία Χάρις, πού παίρνουμε ἐμεῖς μέσα στόν ὁλόφωτο καί πλήρη Θείας Δόξης Ὁρθόδοξο Ναό μας.

Ὅπου καί ἡμεῖς περιβαλλόμαστε τό Φῶς ὡς ἱμάτιον τῆς ψυχῆς μας.

Στεροῦνται οἱ φτωχοί ἀδελφοί μας τῆς ἀνακαινίσεως τῆς ψυχῆς καί τῆς ἰάσεως τοῦ σώματος πού πάσχει ἀπό τήν ἁμαρτία!

Ἀλλά πρωτίστως στεροῦνται τῆς καθάρσεως καί τῆς καλῆς ἀλλοιώσεως τῆς ψυχῆς, τῆς ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου τήν ἀπαρχήν!

Στεροῦνται τῆς αἰωνίου σωτηρίας.

Βλέπουμε τά μάτια τῶν παιδιῶν μας καί τῶν ἀγωνιζομένων τόν ἀγῶνα τόν καλόν Ὁρθοδόξων ἀδελφῶν μας, μετά τήν Θεία Λειτουργία καί τήν Θεία Μετάληψη, νά ἀκτινοβολοῦν τό Φῶς τοῦ Χριστοῦ!

Βαπτισμένοι μέσα στό φῶς τῆς Θείας Λατρείας, εἶναι εἰρηνικοί, πρᾶοι, συγκαταβατικοί, γεμάτοι ἀγάπη καί ὑπερκόσμια χαρά. Εἶναι περιβεβλημένοι μέ τήν ἴδια τήν αἰώνια δόξα, πού περιέβαλλε τούς Ἁγίους Ἀποστόλους, τούς Μάρτυρες, τούς Ὁμολογητές, τούς Μεγίστους Φωστῆρες τῆς Τρισηλίου Θεότητος, ὅταν μετεῖχαν στήν Θεία Μυσταγωγία!

Μεταλάβαιναν τό Φῶς καί γίνονταν Φῶς!

Καί ἐμεῖς τοῦ ἰδίου φωτός μεταλαμβάνουμε, τήν ἴδια δόξα περιβαλλόμαστε.

Γιατί Ἰησοῦς Χριστός ὁ αὐτός, καί χθές καί σήμερον καί εἰς τούς αἰῶνας!

Μέ γλυκύτητα στόν λόγο, μέ τήν οὐράνια χαρά τοῦ Χριστοῦ νά λάμπει στά μάτια τους, μέ φωνή πού προδίδει τήν θερμότητα τῆς καρδιάς, ξεχύνονται στόν κόσμο καί φωτίζουν τόν κόσμον καί ὡς τέκνα Φωτός περιπατοῦν, οἱ Χριστοφόροι καί Θεοφόροι πλέον Χριστιανοί, ἐνισχυμένοι μέ τόν Οὐράνιον Ἄρτον καί τόν Θεῖον Αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας, ἀνανεωμένοι, δυνατοί, στεφανωμένοι μέ τήν δόξα τοῦ Οὐρανοῦ καί τούς ἁγίους Ἀγγέλους νά τοὺς παραστέκουν, γιατί εἶναι ναοί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατά τόν Μέγαν Παῦλον.

Οἱ δέ δαίμονες τρέμουν! Τά πονηρά ἔργα τους καταρρέουν, καί δέν μποροῦν νά πλησιάσουν κἄν τήν πλήρη Θείας Χάριτος καί ἐνθέων συναισθημάτων καρδιάν τῶν δικαιωμένων ἐν Χριστῷ Χριστιανῶν.

Ὡς ὠραῖοι οἱ πόδες τῶν εὐαγγελιζομένων εἰρήνην!

Γι' αὐτό, ἀδελφοί καί φίλοι τοῦ Χριστοῦ, ὀφείλουμε ἐμεῖς οἱ ἱερεῖς, κατ' ἐξοχήν, νά εἴμαστε φῶς, κατά τόν λόγον τοῦ Σωτῆρος:

«Ὑμεῖς ἐστέ τό φῶς τοῦ κόσμου», καί πάλιν μᾶς προτρέπει νά ἔχουμε τέτοια ἔργα, πού θά δοξάζουν τόν Ἀρχηγόν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

«Οὕτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν οἱ ἄνθρωποι τά καλά ὑμῶν ἔργα καί δοξάσωσιν τόν Πατέρα ὑμῶν τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Νά βαπτίζομαστε στό Φῶς τῆς Θείας Λειτουργίας καί νά ἀστράφτουμε ἀπό ἔνθεη χαρά.

Ὁ λόγος μας νά εἶναι ἄλατι ἡρτυμένος, νά φεύγουμε τήν ἀργολογία.

Ὁ Παράδεισος τῆς ψυχῆς μας νά ἐνώνεται μέ τόν οὐράνιο Παράδεισο!

Τότε θά προδίδεται, καί χωρίς νά θέλουμε, ἡ πλήρης ἀγάπης καί Θείου Φωτός κατάσταση τῆς ψυχῆς μας, γιατί ὁ κάθε λόγος μας θά εἶναι λόγος αἰώνιας ζωῆς, πού οἱ ψυχές πού ἀγωνίζονται καί βρίσκονται στήν ἴδια πορεία μέ μᾶς πρὸς τόν γλυκύτατον, πρᾶγμα καί ὄνομα, Χριστόν μας, θά αἰσθάνονται τήν πνευματικήν ὁμορφιά καί τήν θεία ἔκπληξη πού βιώνει καί ὁ ἱερεὺς τους.

Ἀδελφοί καί Πατέρες!

Οἱ Ἕλληνες Πατέρες ἀνέκαθεν δίδασκαν ὅτι ὁ Θεός δέν ἐποίησε θάνατον, συνέδεαν δέ στενῶς τίς ἔννοιες θάνατος, σατανᾶς καί ἁμαρτία.

Ἡ εὐσέβεια τῆς Ὁρθοδόξιας εἶχε πάντοτε ἡρωικό καί ἀγωνιστικό πνεῦμα, ἐπομένη τοῖς ἵχνεσιν τῶν Μαρτύρων καί Ὁμολογητῶν, στούς ὁποίους ὁ φόβος καί ἡ ὀπισθοχώρηση πρό τοῦ θανάτου σήμαινε πτώση στά χέρια τοῦ σατανᾶ καί ἀποκοπή ἀπό τήν πίστη.

Οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί ἀείποτε προσεπάθησαν νά καταπατήσουν τό κέντρον τοῦ θανάτου καί νά ἀποκτήσουν τήν ἀμέριμνη ἐλευθερία. Γι' αὐτό καί ὁ μέχρι θανάτου ἀγώνας τῶν Πατέρων μας, γιά τήρηση μέχρι κεραίας τῆς Πατρῶς καί Ὁρθοδόξου εὐσέβειας, πού δέν ὑπολόγισαν οὔτε ἀπειλές, οὔτε φυλακές, οὔτε δίψαν, οὔτε πείνα, οὔτε βασάνους, οὔτε ἐξορία, οὔτε καί αὐτόν τόν θάνατον, γιά τοῦ Χριστοῦ τήν Πίστιν τήν Ἀγίαν, τήν φιλάτην Ὁρθοδοξίαν!

«Ὁ γάρ θάνατον μή δεδοικώς, ἔξω τῆς τυραννίδος ἐστί τοῦ διαβόλου... Οὐδένα δέδοικεν,

οὐδένα φοβεῖται, πάντων ἐστίν ἀνώτερος καί πάντων ἐλευθεριώτερος».

Χαρακτηριστικό τῆς ἑλληνικῆς πατερικῆς Ὁρθοδόξου παραδόσεως εἶναι ὁ συνεχῆς ἀγώνας κατά τῆς τυραννίδος τοῦ θανάτου, τοῦ διαβόλου, τῆς ἁμαρτίας καί τῆς ἀποστασίας, ἀπό τήν μόνην σώζουσαν Πίστιν, μέ τήν ἐν Χριστῷ ζωὴ τῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης.

Ὁ Ὁρθόδοξος μοναχικός βίος, ἡ ὅλη τελετουργική, ὕμνολογική καί ἀγιογραφική παράδοση τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἶναι διαποτισμένα μέ τό ἡρωϊκό καί ἀγωνιστικό πνεῦμα.

Οἱ περίοδοι τῆς νηστείας, καί κατ' ἐξοχήν ἡ ἀγία Μ. Τεσσαρακοστή, εἶναι συνυφασμένες μέ πνευματικούς ἀγῶνες κατά τῆς φθορᾶς καί τῶν παθῶν, πού μᾶς στεροῦν τό φῶς τῆς ζωῆς καί τήν συνειδητοποίηση τῆς προσωπικῆς μας αἰωνιότητος.

Γι' αὐτό ἓνα θαυμάσιο ἀπόστιχο τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Τρίτης τῆς Τυρινῆς μᾶς προτρέπει:

«Περιχαρῶς δεξώμεθα, πιστοί, τό θεόπνευστον διάγγελμα τῆς νηστείας ὡς πρώην Νινευῖται, καί αὐθις πόρναι καί τελῶναι, τό τῆς μετανοίας κήρυγμα, παρά τοῦ Ἰωάννου. Δι' ἐγκρατείας ἐτοιμασθῶμεν πρὸς μετουσίαν τῆς ἐν τῇ Σιών δεσποτικῆς ἱερουργίας. Διά δακρῶν προκαθαρθῶμεν τοῦ ἐν αὐτῇ θείου Νιπτῆρος. Προσευξώμεθα ἰδεῖν τήν τοῦ τυπικοῦ ἐνταῦθα Πάσχα τελείωσιν καί τοῦ ἀληθινοῦ ἀνάδειξιν. Παρασκευασθῶμεν εἰς προσκύνησιν τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἐγέρσεως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, βοῶντες πρὸς αὐτόν: μή κατασχύνῃς ἡμᾶς ἀπό τῆς προσδοκίας ἡμῶν, φιλάνθρωπε».

Ἀδελφοί καί Πατέρες!

Ὅταν ξεκινάει κάποιος γιά ἓνα ταξίδι θά πρέπει νά ξέρει, πού πηγαίνει.

Ἡ κιβωτός, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὁδηγεῖ τούς σωζομένους σέ ἓνα πνευματικό ταξίδι, πού προορισμός του εἶναι τό αἰώνιο Πάσχα, «ἡ Ἑορτή τῶν Ἑορτῶν» καί ἡ «Πανηγυρίς τῶν Πανηγύρεων».

Ὁ καθένας, πού βρισκόμενος ὡς ταξιδιώτης στό πνευματικό αὐτό ταξίδι, ἔστω καί μιά φορά, πού ἔζησε αὐτή τή νύχτα τῆς Ὁρθόδοξης ὕμνολογίας καί πανηγύρεως «τῆν σωτήριο, τήν φωταυγὴ καί λαμπροφόρο», πού γεύτηκε ἐκείνη τή μοναδική χαρά, τό ξέρει αὐτό.

Πρόκειται γιά 'κείνη τή χαρά τῆς ἀναστάσιμης Θείας Λειτουργίας, ὅπου «πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καί γῆ καί τά καταχθόνια» καί

πού είναι Πανήγυρις Πανηγύρεων, ακριβώς, γιατί «θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἰδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν...».

Σέ ὅλα τὰ ἐρωτήματα τῆς ἀγωνιώσης καὶ διψασμένης ἀνθρώπινης ψυχῆς γιὰ εἰρήνη, χαρά, δικαιοσύνη καὶ ἀποκατάσταση τῆς πεσμένης εἰκόνας τοῦ Θεοῦ, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀπαντᾷ μέ τὴν νέα ζωὴ, πού, πρὶν ἀπὸ δύο χιλιάδες χρόνια περίπου, «ἀνέτειλεν ἐκ τοῦ τάφου», προσφέρθηκε σέ μᾶς, σέ ὅλους ἐκείνους πού πιστεύουν στό Χριστό. Μᾶς δόθηκε τὴν ἡμέρα πού βαπτιστήκαμε τό ὀρθόδοξο βάπτισμα, τῇ μέρᾳ δηλ. πού ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὥσπερ ἠγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. 6, 4).

Ἔτσι, τό Πάσχα πανηγυρίζουμε οἱ Ὁρθόδοξοι τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ σάν γεγονός πού ἔγινε καὶ ἀκόμη γίνεται σέ μᾶς. Γιατί ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς ἔλαβε τό δῶρο αὐτῆς τῆς νέας ζωῆς καὶ τὴν δύναμη νά τὴν ἀποδεχτεῖ καὶ νά ζήσει διὰ μέσου της. Εἶναι ἓνα δῶρο πού ριζικά ἀλλάζει τὴν διάθεσή μας ἀπέναντι σέ κάθε κατάσταση αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἀκόμη καὶ ἀπέναντι στό θάνατο. Μᾶς δίνει τὴ δύναμη νά ἐπιβεβαιώσουμε θριαμβευτικά πανηγυρίζοντας τό «θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἰδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν».

Φυσικά ὑπάρχει ἀκόμα ὁ θάνατος, εἶναι σίγουρος, τὸν ἀντιμετωπίζουμε, καὶ κάποια μέρα θά ἔρθει καὶ γιὰ μᾶς. Ἀλλά ὅλη ἡ πίστη μας εἶναι, ὅτι μέ τό δικό Του θάνατο ὁ Χριστός ἄλλαξε τὴ φύση ἀκριβῶς τοῦ θανάτου.

Τὸν ἔκανε πέρασμα - διάβαση, «Πάσχα» - στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, μεταμορφώνοντας τὴν δραματικότερη τραγωδία σέ αἰώνιο θρίαμβο, σέ νίκη. Μέ τό «θανάτῳ θάνατον πατήσας» μᾶς ἔκανε μετόχους τῆς Ἀναστάσεώς Του. Ἀκριβῶς γι' αὐτό, στό τέλος τοῦ ὄρθρου τῆς Ἀναστάσεως, στὸν Κατηχητικό Λόγο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, λέμε θριαμβευτικά: «*Ἀνέστη Χριστός, καὶ ζωὴ πολιτεύεται. Ἀνέστη Χριστός, καὶ νεκρός οὐδεὶς ἐν τοῖς μνήμασι*».

Ἀδελφοί καὶ Πατέρες!

Τό Ὁρθόδοξο δόγμα περὶ ἱερωσύνης, μέ τὴν ὁποία ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ οἰκοδομεῖται ἡ Ἐκκλησία ὡς σῶμα Χριστοῦ καὶ ὡς Ναός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,

δέν εἶναι μία ἄνευ νοήματος μεταφορική εἰκόνα, ἀλλὰ ὅλη ἡ βάση καὶ ἡ προϋπόθεση τῆς Ὁρθοδόξου ἀντιλήψεως περὶ σωτηρίας.

Ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖται, ὄντως, μόνον ἀπὸ τούς κοινωνοὺς τῆς ζωοποιοῦ ἐνεργείας τῆς ζωαρχικῆς Τριάδος καὶ τοῦ φωτός τῆς Ἀναστάσεως.

Γι' αὐτό ὁ ἀντιλατίνος τοῦ 14ου αἰῶνος, μυστικός θεολόγος Νικόλαος Καβάσιλας, τόνιζε ὅτι «σημαίνεται ἡ Ἐκκλησία ἐν τοῖς μυστηρίοις».

Ἡ μετοχή ὁμως τῆς ζωοποιοῦ ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δέν εἶναι ἐφ' ἅπαξ ἐγγυημένη μέ τό βάπτισμα.

«*Μὴ τοίνυν θαρρῶμεν ὅτι γεγόναμεν ἅπαξ τοῦ σώματος*» ἐξηγεῖ ὁ Χρυσορρήμων Πατήρ.

Μόνον μέ τὸν ἀγῶνα πρὸς τελείωσιν μπορούμε νά μετέχουμε τῆς ἀφθαρτοποιοῦ ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ.

Γι' αὐτό, σέ κάθε Θεία Λειτουργία, οἱ εἰρηνεύοντες μετ' ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ πιστοί, ἐπικαλοῦνται τὸν Θεόν, ἵνα διὰ τῶν τιμίων δώρων μορφώση ἐν αὐτοῖς τὸν Χριστόν δι' Ἁγίου Πνεύματος (Επὶ κλησις). Ἡ Ἐκκλησία συνεχῶς προσεύχεται ἵνα «ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν». Ἡ ὅλη προϋπόθεση τῆς μετοχῆς τῆς ἀφθαρτοποιοῦ ἐνεργείας τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι ὁ ἀτομικός καὶ ὁ συλλογικός ἀγῶνας κατὰ τοῦ ἐν τῷ θανάτῳ βασιλεύοντος διαβόλου:

«*Σπουδάζετε οὖν πυκνότερον συνέρχεσθαι εἰς εὐχαριστίαν Θεοῦ καὶ εἰς δόξαν. Ὅταν γάρ πυκνῶς ἐπὶ τό αὐτό γίνεσθε, καθαιροῦνται αἱ δυνάμεις τοῦ σατανᾶ καὶ λύεται ὁ ὀλεθρος αὐτοῦ ἐν ὁμονοίᾳ ὑμῶν τῆς πίστεως*» (τονίζει ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος).

«*Μηδεὶς πλανάσθω, ἐάν μή τις ᾗ ἐντός τοῦ θυσιαστηρίου, ὑστερεῖται τοῦ ἄρτου τοῦ Θεοῦ - Ὁ οὖν μὴ ἐρχόμενος ἐπὶ τό αὐτό, οὗτος ἤδη ὑπερηφανεῖ καὶ ἑαυτὸν διέκρινεν*» (Ἅγιος Ἰγνάτιος).

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὑπάρχει καὶ συνεχῶς μορφοῦται ἐν τοῖς μυστηρίοις καὶ διὰ τῶν μυστηρίων. Οἱ διαβιοῦντες ἐκτός τῆς μυστηριακῆς ζωῆς τοῦ φωτός καὶ τῆς ἀγάπης, εἶναι ἐκτός τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. «*Ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι μεταβεβήκαμεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, ὅτι ἀγαπῶμεν τούς ἀδελφούς, ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφόν μένει ἐν τῷ θανάτῳ*» (Α' Ἰωάν. 3, 14).

Ἄς ἔχουμε, ἀδελφοί καὶ Πατέρες, πρό ὀφθαλμῶν τό μοναδικό κήρυγμα τοῦ Μεγίστου ἀνά τούς αἰῶνες Οἰκουμενικοῦ Διδασκάλου καὶ ἀθανάτου Πατρὸς, τοῦ Χρυσορρήμονος Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ

Χρυσοστόμου, γιά τό τί σημαίνει ή άγιωτάτη Πίστις ήμών τών Όρθοδόξων στόν νικητήν του θανάτου Χριστόν!

Τί σημαίνει ή όρθόδοξος ζωή, στην όποία συνεχώς, διά της ίερωσύνης έν τοίς μυστηρίοις, φανερώνεται ή δόξα του Θεού καί σημαίνεται ή

Έκκλησία στους κοινωνούς της ζωοποιού ένεργείας της ζωαρχικής καί Παναγίας Τριάδος!

Άφού στην Όρθόδοξη Έκκλησία, πού είναι τό σώμα του Χριστού, παρατεινόμενου στους αιώνες, διά της Άναστάσεώς Του, ό διάβολος κατηργήθη, ό θάνατος πεπάτηται καί ή ζωή πεφανέρωται.

«Είτα δείξας την άδελφότητα (Εβρ. 2, 14) καί την αίτίαν τίθησι της οίκονομίας. Όπως διά του θανάτου, φησί, καταργήσει τον τό κράτος έχοντα του θανάτου, τουτέστι, τον διάβολον. Ένταύθα τό θαυμαστόν δείκνυσιν, ότι δι' ού έκράτησεν ό διάβολος, διά τούτου ήττήθη, καί όπερ ισχυρόν ήν αύτῷ

όπλον κατά της οίκουμένης ό θάνατος, τούτω αυτόν έπληξεν ό Χριστός. Καί τό πολύ της δυνάμεως του νικήσαντος έμφαίνει. Όρᾷς όσον ό θάνατος εϊργάσατο καλόν; Καί άπαλλάξη, φησί, τούτους, όσοι φόβω θανάτου διά παντός του ζήν ένοχοι ήσαν δουλείας. Τίνος ένεκεν φρίττει, φησί, τί δεδοίκατε τον καταργηθέντα; ούκέτι φοβερός έστιν, αλλά πέπαυται, καταπεφρόνηται, ευτελής έστι καί ούδενός άξιος... Τί δέ έστιν; Όσοι φόβω θανάτου διά παντός του ζήν ένοχοι ήσαν δουλείας; Τί τουτό, φησιν; Ότι ό τον θάνατον δεδοικώς, δοϋλός έστι, καί πάντα υφίστανται, υπέρ του μή άποθανείν. Ή εκείνο, ότι πάντες δοϋλοι-ήσαν του θανάτου, φησί, καί τῷ μηδέπω αυτόν λελυσθαι εκρατοϋντο. Ή, ότι φόβω διηνεκεί συνέζων οί άνθρωποι...

Δείκνυσιν δέ ού τον θάνατον μόνον πεπαυμένον, αλλά διά τούτου κάκεινον, τον άσπονδον προς ήμᾶς αεί τον πόλεμον έπανηρημένον καί επιδεικνύμενον, τον διάβολον λέγω καταργηθέντα.

Ό γάρ θάνατον μή δεδοικώς, έξω της τυραννίδος έστί του διαβόλου. Εί γάρ δέρμα υπέρ δέρματος, καί πάντα δοίη άν τις υπέρ της ψυχής αυτού. Όταν καί ταύτης κρίνη τις καταφρονείν, τίνος έσται δοϋλος λοιπόν; Ουδένα δέδοικεν, ουδένα φοβεΐται, πάντων έστίν ανώτερος καί πάντων έλευθεριώτερος.

Ό γάρ της ψυχής, της έαυτου καταφρονών, πολλῷ μάλλον τών άλλων. Όταν δέ ευρη ψυχήν τοιαύτην ό διάβολος, ουδέν εργάσασθαι δυνήσεται έν αυτῇ τών έαυτου.

Τί γάρ, είπέ μοι, χρημάτων ζημίαν άπειλήσει καί άτιμίαν καί πατρίδος έκπτωσιν; Αλλά ταύτα μικρά τῷ μηδέ την ψυχήν τιμίαν τιθεμένῳ, κατά τον μακάριον Παϋλον.

Όρᾷς ότι του θανάτου την τυραννίδα εκβαλών, συγκατέλυσε καί του διαβόλου την ισχύν;

Ό γάρ περί αναστάσεως μυρία φιλοσοφείν είδώς, πῶς δέδοικε θάνατον; Πῶς φρίττει λοιπόν;

Μή τοίνυν ασχάλλετε λέγοντες, διατί τά καί τά πεπόνθαμεν;

Οϋτω γάρ λαμπροτέρα ή νίκη γίνεται.

Ουκ άν δέ ήν λαμπρά, εί μή θανάτῳ τον θάνατον έλυσε.

Τό δέ θαυμαστόν τουτό έστιν, ότι δι' αυτών αυτόν ένίκησε, δι' ών ισχυσεν, τό ευπορον αυτού πανταχοϋ καί ευμήχανον δεικνύς.

Μή δή προδῶμεν (άδελφοί) την δοθεισαν ήμῖν δωρεάν. Ου γάρ ευλάβομεν, φησί, πνεϋμα δειλίας,

ἀλλά πνεῦμα δυνάμεως καί ἀγάπης καί σωφρονισμού. Στῶμεν οὖν γενναίως, καταγελῶντες τὸν θάνατον» (Εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολήν, Ὁμιλία Δ', κεφ. δ', PG, 63, 41-42).

Ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Πίστει καί Ἐκκλησία ἕως θανάτου!

* * *

Ἀκολουθῶς, ὁ χοράρχης κ. Ἀθανάσιος Ἰωαννίδης μετὰ τῆς χορωδίας του ἀπέδωσεν ἄριστα τοὺς κατανυκτικούς ὕμνους τοῦ δευτέρου μουσικοῦ μέρους τῆς ἐκδηλώσεως καί μετὰ ταῦτα, ὁ Τελετάρχης Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Χριστόδουλος Καραῖσκος ἐκάλεσεν τὸν Μακαριώτατον νὰ ἐπιλογήσῃ τὴν ἐορτὴν ὡς ἀκολουθῶς:

Εὐσεβεῖς πανηγυρισταὶ τῆς λαμπρᾶς ἐπετείου τοῦ θριάμβου τῆς ὀρθοδοξίας κατὰ πασῶν τῶν αἰρέσεων.

Ἐπιλογίζοντες τὸ μεγαλεῖον τῆς σήμερον μεγάλης ἐορτῆς, ἀναφωνοῦμεν τὸν μεγαλοπρεπῆ ὕμνον:

«Τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; Σύ εἶ ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος»!

Ἡ ὑπόθεσις τῆς σήμερον εἶναι δι' ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς, ἡ μεγάλη κληρονομία τῶν αἰώνων. Ὁ πολυτίμητος θησαυρὸς τῆς ἀγιωτάτης ὀρθοδόξου πίστεως. Ἡ ἐξ οὐρανοῦ ἀποκεκαλυμμένη ἀλήθεια.

Εἶναι διὰ τοὺς πιστοὺς, ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ ψαλμικοῦ: «Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά Σου Κύριε».

Ὡς Θεοσύστατον ὅθεν κληροδότημα τῆς θείας Πεντηκοστῆς ἡ ὀρθόδοξος πίστις, δέν ἐπιδέχεται οὐδέ ἐπὶ κεραίαν ἀλλοίωσιν ἀνθρωπίνην, διαμένουσα ἄμωμος μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων.

Ὁ ὀρθοδόξων ἐν τῇ πίστει εὐρίσκεται εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν καταφρονητὴν καὶ παραχαράκτην τῆς ἀληθείας, εὐρισκόμενον ἐκτός Ἐκκλησίας καὶ μὴ σωζόμενον, κατὰ τοὺς Πατέρας.

Πρὸς ταῦτα τίθεται αὐτομάτως τὸ ἐρώτημα: Ἡ χριστιανικὴ ἀνθρωπότης πού φέρει τὸ ὄνομα τοῦ «ὀρθοδόξου» ποῦ εὐρίσκεται σήμερον; Ἐντός ἢ ἐκτός Ἐκκλησίας;

Ζῶμεν δυστυχῶς εἰς τὴν ἐποχὴν καθὼς τὴν περιγράφει τὸ ψαλτήριον. «Πάντες ἐξέκλιναν ἅμα

ἡχρειώθησαν, οὐκ ἐστὶ ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός».

Τὸ χωρίον τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐποχὴν μας, δεδομένου ὅτι ὅλαι αἱ ἐπὶ μέρους ἐκκλησίαι ἀποτελοῦν μέλη τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.) γενόμεναι λεία τοῦ παναιρετικοῦ οἰκουμενισμοῦ, μὴδὲ μιᾶς ἐξαιρουμένης.

Εἰς τὸ θλιβερόν δέ τοῦτο κατάντημα εὐρισκόμεναι, συμμετέχουν καὶ εἰς τὰ ἄθεα φρονήματα τούτου, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ τὸ πρωτεύον (!) ὅτι, «πρέπει ἅπασαι αἱ αἵρετικαὶ Ἐκκλησίαι νὰ ἐνωθοῦν μετὰ τῆς ὀρθοδόξου εἰς μίαν, διὰ νὰ ἀποτελέσουν τὴν Μίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν»(!) Ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα ὅθεν ὅτι σήμερον δέν ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ!

Ὡ ἀσέβεια! Ὡ προδοσία! Ὡ φρενίτις!

Ταῦτα καὶ ἄλλα πολλά, ὡς διδασχὴ τοῦ κατέχοντος τὸν θρόνον τῶν Χρυσοστόμων καὶ Φωτίων, μέ ἀφετηρίαν προηγουμένης δηλώσεώς του ὅτι, τοῦ «ὁ διαχωρισμὸς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ὑπῆρξε τὸ τεῖχος τοῦ αἵσχους τὸ διαχωρίσαν τοὺς λαοὺς μας καὶ οἱ δημιουργοὶ του εὐρίσκονται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ, ἔχοντες ἀνάγκην τῶν προσευχῶν μας (!) διότι εἶναι θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεος».

Τοῦτο εἶναι τὸ ἔσωθεν τοῦ προβατείου ἐνδύματος τῶν ὀρθοδοξομάχων καὶ παποδούλων, τῶν σήμερον χλευαστικῶς ἐορταζόντων ὀρθόδοξα νικητήρια (!).

Καυχᾶται προσέτι ὁ κ. Βαρθολομαῖος μέ Ἡροστράτειον ὕφος, ὅτι ἡ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι γέννημα τοῦ Φαναρίου!

Ὦντως, τὸ ἄλλοτε καταυγάζον τὴν οἰκουμένην Φανάριον ἐσβέσθη, διότι κατελήφθη ἐξ' ἐφόδου ὑπὸ ἀλλοτρίων καὶ μισθωτῶν ποιμένων ἔνδυμα μόνον φερόντων προβάτου ὡς οἱ, Μελέτιος Μεταξάκης, παπικός ἐγκάθετος Ἀθηναγόρας, Δημήτριος καὶ ὁ νῦν προκαθήμενος.

Ἐκτοτε σκότος βαθύ ἔχει καταλάβει τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡκολούθησε ναυάγιον νυκτοπελάγους ἐκ σφοδρῶν ἀνέμων, κακοδοξιῶν καὶ αἱρέσεων, ἔνεκα τῶν ὁποίων ἡχρηστεύθη τὸ Πηδάλιον τῆς νυκτομαχοῦσης Ἐκκλησίας.

Εἰς βεβαίωσιν τούτων ἅς ἀκούσωμεν τὴν προσφώνησιν τοῦ κ. Βαρθολομαίου πρὸς τὸν ἐπισκέπτην του Πάπαν κατὰ τὴν θρονικὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου. «Ὁφείλομεν νὰ ἄρωμεν ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν τὰς συσσωρευθείσας ἐπὶ μίαν χιλιετίαν ἀκάνθας εἰς τὰς σχέσεις τῶν Ἐκκλησιῶν

ἡμῶν, τόσον εἰς ζητήματα πίστεως ὅσον καὶ εἰς θέματα ἀπτόμενα τῆς δομῆς καὶ διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας» (!)

«Θαυμάσατε» φρόνησιν «ὀρθοδόξου» Προκαθημένου!...

«Θαυμάσατε» φρόνημα καὶ τῶν λοιπῶν Πατριαρχῶν καὶ Μητροπολιτῶν, μηδενός διαμαρτυρηθέντος περὶ τοῦ κακοδοξοῦντος προκαθημένου των.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων γίνεται ἀντιληπτόν ὅτι ἡ μόνη Ἐκκλησία πού δέν εἶναι μέλος τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ οἰκουμενιστικῆς, εἶναι ἡ τῶν σεπτῶν παραδόσεων φύλαξ, ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ.

Δυνάμεθα ὅθεν νά πιστεύομεν ὅτι εἴμεθα τό «μικρόν ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ».

Αὕτη εἶναι ἡ ζύμη εἴτε τό θέλουν οἱ νεοημερολογῖται εἴτε ὄχι.

Ἡ ἀλήθεια φανεροῦται διὰ τῶν ἔργων. Δέν κρύπτεται διὰ τῶν λόγων τῆς ἀπάτης, οὔτε τῆς δειλίας καὶ ἀνθρωπαρεσκείας.

Ὅμως, ὁ πειρασμός δέν ἄφησε ἀνεπηρέαστον καὶ τήν Ἐκκλησίαν τῶν σεπτῶν παραδόσεων, (ὄχι εἰς θέματα πίστεως).

Δυστυχῶς, «ἐξῆλθον ἐξ' ἡμῶν ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ' ἡμῶν», (Ἰωάν. Α' - Κεφ. Β' - 19) ἄνδρες ξένοι τῆς ιδεολογίας τοῦ τιμίου ἀγῶνος μας διεστραμμένα λαλοῦντες καὶ μεθοδεύμενοι πονηρά, ἔχοντες πορισμόν τήν εὐσέβειαν καὶ ἀναβάθραν τήν ἱεράν ιδεολογίαν τοῦ ἀγῶνος μας, αὐτοπροεβλήθησαν ψευδοαρχιερεῖς, ὡς νέοι Ἡρόστρατοι, διασπασταί τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας τῶν σεπτῶν παραδόσεων καὶ δημιουργοί πολλῶν ψευδοεκκλησιῶν καὶ ψευδοσυνόδων χωρίς ἔλεγχον συνειδήσεων.

Εὐσεβεῖς χριστιανοί παλαιοερτολογῖται

Φύγετε ὀλοταχῶς μακράν ἀπό τοιαύτην ἀνοσιουργίαν καὶ χρηστοκαπηλείαν τοῦ κακομηχάνου διαβόλου, ἵνα μή συγκατακριθῆτε ὡς συνένοχοι τῶν σχισματικῶν ἐν τῇ φοβερᾷ ἐκείνῃ ἡμέρᾳ τῆς παγκοσμίου κρίσεως.

Διότι κατὰ τόν Ἱερόν Χρυσόστομον, «τό σχίσαι τήν Ἐκκλησίαν οὐκ ἔλαττον τοῦ εἰδωλολατρῆσαι».

Λάβετε σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν ὅτι, κατὰ τόν παρόντα χρόνον, ὅτε ἐπέστη ὁ καιρός δικαίωσεως τοῦ πολυετοῦς καὶ πολυμόχθου ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, οἱ συντηρητικοί νεοημερολογῖται προβληματίζονται νά ἐπιστρέψουν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, λόγῳ τῆς διασπάσεως τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος εἰς παρατάξεις.

Μή ἐπισύρετε τό «οὐαί» τοῦ Κυρίου καὶ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν σας πού ἐξετοξεύθη κατὰ τῶν Φαρισαίων: «οὐαί ὑμῖν Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί ὅτι κλείετε τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γάρ οὐκ εἰσέρχεσθε οὐδέ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν». (Ματ. ΚΓ' - 14).

Φύγετε τό φοβερόν κατάκριμα τοῦ σκανδάλου τῆς ἀποστασίας!

Ἀγαπητοί ἀγωνισταί τῆς εὐσεβείας

Προσευχηθῆτε θερμῶς ὅπως μεγαλύνει ὁ Κύριος ὁ Θεός τό ἔλεος Αὐτοῦ ἐπὶ τόν ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα, ἵνα ἴδωμεν καὶ πάλιν τήν φιλτάτην ὀρθοδοξίαν ἀνθοῦσαν καὶ ἀπολαύσωμεν πάλιν νικητήρια καὶ τρόπαια, ἵνα δοξασθῇ ὁ Θεός καὶ πρυτανεύσῃ ἡ ἀλήθεια, ἡμεῖς δέ, ὡς ἀγωνισταί τῆς εὐσεβοῦς πίστεως ἀποκομίσωμεν τόν περιπόθητον στέφανον τῆς ὁμολογίας παρά τοῦ Δικαιοκρίτου Θεοῦ.

Γένοιτο!

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΤΥΠΟΝ»

ΑΘΗΝΑΙ 24/3 - 6/4/2009

Κύριε Διευθυντά,

Εἰς τό ὑπ. ἀριθμ., 1777/27 Μαρτίου 2009 φύλλον τῆς ἐφημερίδος σας «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» δημοσιεύετε κείμενον τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ, καταφερομένου μετὰ δριμύτητος καθ' ἡμῶν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἐπειδὴ εἰς τό ὡς ἄνω δημοσίευμα διαστρεβλώνεται ἡ ἀλήθεια, παρακαλοῦμεν ὅπως δημοσιεύσετε τήν παροῦσαν ἀπάντησιν πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας.

1. Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἐγεννήθη ἡ χειροτέρα αἵρεσις εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Πανθηρησκεία, ὁ Οἰκουμενισμός.

Πρῶτον μέτρον τῆς δεινῆς αὐτῆς παναιρέσεως ὑπῆρξε ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου (Εγκύκλιος 1920, Συνέδριον 1923).

Ὅμως ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου, ὡς γνωστόν, εἶναι καταδικασμένη ἀπὸ τρεῖς πανορθόδοξες Συνόδους (1583, 1587, 1593), ἐπὶ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Τρανοῦ.

Τό ἔγκλημα τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι ὅτι δέν ἠκολούθησαν τὴν καινοτομίαν ἀλλ' ἔμειναν εἰς τὴν ὑπακοὴν τῶν πανορθοδόξων αὐτῶν Συνόδων;

2. Οἱ Πατριάρχαι Κων/πόλεως τὰ τελευταῖα ἔτη συμπεροσέχονται μὲ ὅλα τὰ θρησκευτά καὶ συλλειτουργοῦν μετὰ τοῦ αἰρετικοῦ πάπα, Ὅλαι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἀνήκουν εἰς τό Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν, (Π.Σ.Ε.) ὡς μέλη του, δηλαδή εἰς τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Οἱ ἅγιοι πατέρες ἀπαγορεύουν ρητῶς τοιαύτας ἐκτροπὰς καὶ ὑποδεικνύουν ὡς μόνον μέτρον τὴν διακοπὴν κάθε κοινωνίας μὲ τοὺς παραχαράκτας τῆς πίστεως, τοὺς αἰρετικούς.

Αὐτὸ ἐτήρησαν καὶ τηροῦν οἱ Γ.Ο.Χ. ἐπὶ 85 ἔτη.

3. Εἰς τό δημοσίευμα γίνεται δεκτό ὅτι οἱ Γ.Ο.Χ. δέν ἔχουν μυστήρια.

Ὅμως κατὰ τίς ψευδοορθόδοξες συνάξεις τοῦ Σαμπεζῦ καὶ τοῦ Μελαμέντε ἐγίνε δεκτό ὅτι ἔχουν μυστήρια οἱ Μονοφυσίτες καὶ οἱ Καθολικοί, ὅχι ὅμως οἱ Γ.Ο.Χ. κατὰ τὸν κ. Σεραφεῖμ.

4. Ἡ Ἀποστολικὴ διαδοχὴ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι γνωστόν ὅτι προέρχεται ἀπὸ τοὺς Ρώσους τῆς διασπορᾶς, τοὺς ὁποίους ἐδέχθη προσφάτως ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία τῆς Μόσχας χωρὶς ἀναχειροτονίαν. Μὲ ἀπλὸν συλλειτουργὸν ἀνεγνώρισε τὴν κανονικότητα τῆς διασπορᾶς, συνεπῶς καὶ τὴν χειροτονίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Βεβαίως αὐτὸ μᾶς εἶναι ἀδιάφορον, ἀλλὰ τό ἀναφέρομεν διὰ τοῦ λόγου τό ἀληθές.

5. Μὲ βάσιν τὸ ἰσχύον Σύνταγμα, μὲ ἀποφάσεις ὑπουργικῆς, ἀποφάσεις δικαστηρίων καὶ Δημοσίας Διοικήσεως ἀναγνωρίζονται τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ

ἀναγράφονται εἰς τὰ ληξιαρχεῖα τοῦ Κράτους. Ἀναγνωρίζονται τὰ Σωματεῖα μας. Ἀνεγείρομεν ἐλευθέρως Ἱερούς Ναοὺς καὶ Ἱεράς Μονὰς καὶ γενικῶς ὑπάρχει καὶ λειτουργεῖ νομίμως ἡ Ἐκκλησία τῶν σεπτῶν παραδόσεων μὲ Ἀρχιερεῖς ὅχι τῶν ἐπαύλεων ἀλλὰ ἐκ Μοναστηρίων προερχομένων καὶ ἱερεῖς χωρὶς μισθοδοσίαν, πρὸς τιμὴν των.

Μὲ τὰ ἀνωτέρω δεδομένα, ἐρωτᾶται ὁ κατήγορος τῶν Γ.Ο.Χ.: Ποία θὰ ἦτο ἡ κατάστασις τῆς ἐκκλησίας του εἰς περίπτωσιν διακοπῆς τοῦ ὑπαλληλικοῦ μισθολογίου τῶν κληρικῶν της; Ἄρα θὰ εἶχε τότε τὴν τόλμην τῆς πολεμικῆς ἐναντίον ἰδεολόγων κληρικῶν;

7. Εἰς τό ὡς ἄνω δημοσίευμα ἀναγράφεται ψευδῶς ὅτι εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα οἱ Γ.Ο.Χ. εἶναι 50.000, ἐνῶ ἡ Ἐκθεσις τοῦ Στέιτ Ντιπάρτμεντ ἀναφέρει κατ' ἔτος ὅτι οἱ παλαιοημερολογίτες εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι 800.000.

8. Ὁ κ. Σεραφεῖμ ἀνεφέρθη ἀξιολόγως κατὰ τοῦ παπισμοῦ. Ὅμως ποῖον τό ὄφελος ὅταν ὁ πατριάρχης του μνημονεύει τὸν πάπαν καὶ συλλειτουργεῖ μετ' αὐτοῦ, ἐνῶ, κατὰ τὸν ἴδιον ὁ παπισμός δέν εἶναι Ἐκκλησία;

Ὁ ἅγ. Ἰω. ὁ Χρυσόστομος τοὺς ὀρθοδόξους πού κοινωνοῦν μὲ τοὺς αἰρετικούς τοὺς θεωρεῖ «ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ», ὁ δὲ ἅγ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης ἀναφέρει σχετικῶς ὅτι «οἱ μὲν (αἰρετικοί) τέλεον περὶ τὴν πίστιν ἐνανάγησαν, οἱ δὲ (ὀρθόδοξοι) οἱ κοινωνοῦντες μετὰ τῶν αἰρετικῶν» εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὅμως τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἵρέσεως συνόλλυνται!»

Ἄλλοτε δὲ πάλιν ὁ ἴδιος ἅγιος Πατήρ, ἀναφέρει ὅτι «μολυσμὸν ἔχει ἡ κοινωνία ἐκ μόνου τοῦ ἀναφέρειν αὐτόν (τό ὄνομα) κἂν ὀρθόδοξος εἴη ὁ ἀναφέρων». Ὁ δὲ ἅγ. Μάρκος ὁ Εὐγενικός ἀναφέρει σχετικῶς: «Οἵτινες τὴν ὑγίῃ πίστιν προσποιοῦνται ὁμολογεῖν, κοινωνοῦσι δὲ τοῖς ἐτερόφροσι, τοὺς τοιοῦτους, εἰ μετὰ παραγγελίαν μὴ ἀποστῶσι, μὴ μόνον ἀκοινωνήτους ἔχειν μηδὲ ἀδελφοὺς λέγειν».

Δηλαδή ἡ κοινωνία μετὰ τῶν μὴ ὀρθοδόξως φρονοῦντων εἶναι ἐφάμαρτη καὶ κατάκριτη.

«Ὁ κοινωνῶν ἀκοινωνήτω ἀκοινωνήτος ἔστω».

9. Οἱ Γ.Ο.Χ. πράττουν αὐτό πού δέν πράττει ὁ κ. Σεραφεῖμ καὶ ὅσοι ἄλλοι ὁμόφρονες.

Τὴν διακοπὴν κοινωνίας μετὰ τῶν παρεκτρεπομένων ποιμένων.

Συνεπῶς οἱ Γ.Ο.Χ. δέν εἶναι «ὁμιλος κακοδοξούντων», ὅπως ἀδίκως τοὺς θεωρεῖ ὁ κ. Σεραφεῖμ, ἀλλὰ νησίδα ὀρθοδοξίας στὸν ὠκεανόν τῆς οἰκουμενιστικῆς φρενίτιδος καὶ ἀποστασίας μέσα εἰς τό ὅποιον εὐρίσκεται καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συνεπῶς καὶ ἡ Μητρόπολις Πειραιῶς ὑπὸ τὸν κ. Σεραφεῖμ.

Μετὰ τιμῆς

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης

«Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος»
(Ψαλμ. ΠΑ΄ 6)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ὁ σοφός διδάσκαλος γεννήθηκε στὸν χωρὸς ποὺ θεωρεῖται ἡ κοιτίδα τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ, ἐκεῖ ποὺ ἐμφανίσθηκαν οἱ πρῶτοι φιλόσοφοι, στὸ Αἰγαῖο. Στὴ νήσο Νάξο τῶν Κυκλάδων, λοιπόν, εἶδε τὸ φῶς γιὰ πρώτη φορά τὸ ἔτος 1749 ὁ μικρὸς Νικόλαος Καλλιβούρτσης, υἱὸς τοῦ Ἀντωνίου καὶ τῆς Ἀναστασίας. Οἱ γονεῖς του ἦταν εὐσεβέστατοι, καὶ μάλιστα ἡ μητέρα του ἀργότερα ἔγινε Μοναχὴ μετονομασθεῖσα σὲ Ἀγάθη. Ἡ οἰκογένειά του ἦταν εὐπορη καὶ πολλὰ μέλη της διεκρίθησαν στὰ γράμματα, τὸ ἐμπόριο ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως. Τό ὄνομα τοῦ πατέρα του τό συναντᾷ κανεῖς πολὺ συχνά σὲ καταλόγους συνδρομητῶν γιὰ τὴν ἔκδοση βιβλίων [* Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἡ ἔκδοση ἑνὸς βιβλίου ἦταν πολυδάπανη ὑπόθεση, γιὰ αὐτό προκειμένου νὰ ἐκτυπωθῇ ἓνα σύγγραμμα, ἔπρεπε νὰ καταρτισθεῖ κατάλογος ἀπὸ ὅσους εἶχαν ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ συγκεκριμένο βιβλίο, οἱ ὁποῖοι προκατέβαλον τὸ ἀντίτιμο τοῦ βιβλίου καὶ μὲ τὰ συλλεγένητα χρήματα προχωροῦσαν στὴν ἔκδοση.], ὅπως καὶ ὁ ἀδελφός τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου Πέρος λεγόμενος. Ἀργότερα, ὁ ἀνηψιὸς τοῦ Ἁγίου Πέτρος Καλλιβούρτσης διακρίνεται ὡς ἀρχαιολόγος, ἱστορικός καὶ ποιητής.

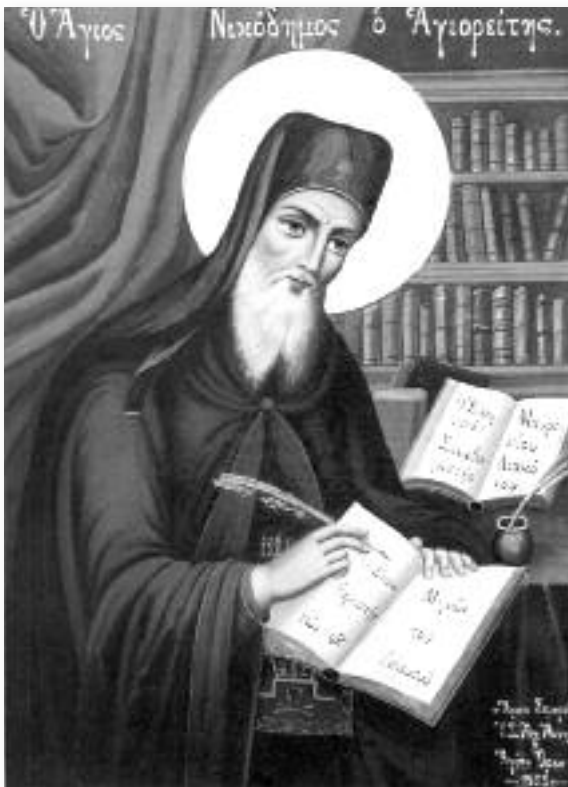
Ὁ Νικόλαος, τότε, Καλλιβούρτσης ἔμαθε τὰ πρῶτα του γράμματα πιθανώτατα ἀπὸ κάποιον ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς τοῦ νησιοῦ, ἐφόσον δὲν ὑπῆρχε τότε ὀργανωμένο σχολεῖο ἐκεῖ. Τό 1765 μετέβη στὴν Σμύρνη καὶ μαθητεύει κοντὰ στὸν Ἱερόθεο Βουλισμᾶ γιὰ περίπου πέντε ἔτη. Λόγω, ὅμως διωγμοῦ τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τοὺς Τούρκους στὴν περιοχὴ αὐτὴ, ὡς ἀντίποινα γιὰ τὰ γεγονότα τοῦ ρωσοτουρκικοῦ πολέμου, ὁ Νικόλαος ἀναγκάζεται νὰ ἐπιστρέψῃ πίσω στὴ Νάξο. Βρέθηκε πλησίον τοῦ λογίου Μητροπολίτου Παροναξίας Ἀνθίμου Βαρδῆ καὶ ἐπιδόθηκε περισσότερο στὴν μελέτη θεολογικῶν συγγραμμάτων. Ἐκείνη τὴν περίοδο ἦλθε σὲ γνωριμία μὲ τοὺς ἀγιορεῖτες Μοναχοὺς Γρηγόριο, Νήφωνα καὶ Ἀρσένιο ποὺ εὕρισκοντο στο νησί τῆς Νάξου, καὶ ἄρχισε νὰ διδάσκεται ἀπὸ αὐτοὺς τὰ ἰδεώδη τοῦ Ὁρθοδόξου μοναχισμοῦ. Τό ἐνδιαφέρον του γιὰ τὰ πνευματικὰ τὸν ὁδηγεῖ στὴν Ὑδρα γιὰ νὰ συναντηθεῖ μὲ τὸν Ἐπίσκοπο Κορίνθου Μακάριο καὶ τὸν Σίλβεστρο τὸν Καισαρέα. Ἀπὸ τὸν δεύτερο ἔλαβε συστατικές ἐπιστολές καὶ ἐπέστρεψε πάλι στὴ Νάξο γιὰ μικρὸ χρονικὸ διάστημα.

(Συνεχίζεται)

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Περί χρόνου ἀκριβείας καί Ὁρθοδόξου Καλανταρίου

Τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρός ἡμῶν Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου

Ἰὰ τοῦτο καὶ ὁ θεῖος Χρυσόστομος (λόγῳ τοῦ εἰς τοὺς τὰ πρῶτα Πάσχα νηστεύοντος) λέγει· Χρόνων ἀκριβείαν καὶ ἡμερῶν παρατήρησιν δέν ἡξεύρει ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Ἐπειδὴ ὅσες φορὲς τρώγει τὸν ζωοποιόν ἄρτον τοῦτον, καὶ τό ποτήριον τοῦτο πίνει, καταγγέλει τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου, καὶ Πάσχα ἐπιτελεῖ· ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὴν πρώτην σύνοδον ἐσυνάχθησαν οἱ Πατέρες καὶ ἐδιώρισαν πότε νά γίνεται τό Πάσχα, τιμῶσα ἡ Ἐκκλησία πανταχοῦ τὴν συμφωνίαν καὶ ἔνωσιν, ἐδέχθη τὸν διορισμόν ὅπου ἐκεῖνοι ἔκαμαν. Λοιπόν, ἔπρεπε, κατὰ τὸν Χρυσόστομον, νά προτιμήσουν καὶ οἱ Λατίνοι τὴν συμφωνίαν καὶ ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας, περισσότερον ἀπὸ τὴν παρατήρησιν τῶν χρόνων (τῆς ἰσημερίας δηλ. ὅπου ἐκατέβη τώρα εἰς τὰς 11 Μαρτίου, οὔσα ἐπὶ τῆς πρώτης συνόδου εἰς τὰς κα' μαρτίου) καὶ νά ἐορτάζουν τό Πάσχα μέ ἡμᾶς τοὺς Γραικοὺς, καὶ ὄχι νά ἀτιμάζουν τοὺς τρια-

κοσίους ἐκείνους θεοφόρους καὶ πνευματοφόρους Πατέρας, ὅπου ἐνομοθέτησαν τοῦτο κατὰ θεῖον φωτισμόν, νομίζοντες τούτους ὡς ἀνοήτους, καὶ ὑβρίζοντες εἰς τὴν κοινήν μητέρα πάντων ἡμῶν Ἐκκλησίαν, διότι (λέγει ἀκολούθως ὁ χρυσός ρήτωρ) ἂν καὶ ἡ Ἐκκλησία ἔσφαλλε, βέβαια δέν ἤθελε κατορθωθῇ τόσον μέγαλον καλόν, ἀπὸ τὴν ἀκριβῆ ταύτην φύλαξιν τοῦ καιροῦ, ὅσον μέγαλον κακόν ἤθελε προξενηθῇ ἀπὸ τὴν διαίρεσιν αὐτὴν καὶ τό σχίσμα τό ἀπὸ τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπειδὴ λέγει· «δέν φροντίζει ὁ Θεός καὶ ἡ Ἐκκλησία διὰ τοιαύτην παρατήρησιν τῶν χρόνων καὶ ἡμερῶν πάρεξ διὰ μοναχὴν τὴν ὁμόνοιαν καὶ εἰρήνην». Καὶ βλέπε, ἀγαπητέ, πῶς ὁ θεῖος Χρυσόστομος ὀνομάζει **σχισματικούς** τοὺς Λατίνους διὰ τί **ἐκαινοτόμησαν τό πασχάλιον τους καὶ Καλαντάριον**, ὄχι διὰ τί δέν εἶναι τοῦτο, ὅσον κατὰ τὴν ἰσημερίαν, ὀρθόν. Διότι καὶ ἡμεῖς

βλέπομεν πῶς ἡ ἰσημερία ἀληθῶς ἔμεινεν ὀπίσω ἡμέρας ια΄, ἀλλὰ διὰ τί ἐχωρίσθησαν κατὰ τοῦτο ἀπὸ ἡμᾶς, τὸ ὁποῖον εἶναι ἔγκλημα ἀσυγχώρητον, κατὰ τὸν αὐτὸν ἅγιον. Λέγει γάρ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ, ὅτι, τὸ νὰ νηστεύσῃ τινὰς καὶ τὸ νὰ κάμῃ Πάσχα εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν, ἢ εἰς ἐκεῖνον, μετὰ τὴν εἰκοστήν πρώτην τοῦ μαρτίου, θετέον, ὡς κάμνομεν ἡμεῖς οἱ Γραικοί, ἢ μετὰ τὴν ἐνδεκάτην Μαρτίου, ὡς κάμνουσιν οἱ Λατίνοι, τοῦτο δὲν εἶναι ἔγκλημα, τὸ δὲ νὰ σχίσῃ τινὰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ ἀντιστέκηται φιλονεικῶς, καὶ νὰ κάμνῃ διχοστασία, καὶ διαιρέσεις, καὶ νὰ χωρίζῃ τὸν ἑαυτὸν του πάντοτε ἀπὸ τὴν κοινήν σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας, τοῦτο εἶναι ἁμάρτημα ἀσυγχώρητον, καὶ κατηγορίας ἄξιον, καὶ πολλήν ἔχει τὴν κόλασιν καὶ τιμωρίαν. Ἄς ἡξεύρουν γάρ ὅτι καὶ αἱ οἰκουμενικαὶ σύνοδοι, ὅπου μετὰ τὴν πρώτην ἔγιναν, καὶ οἱ λοιποὶ Πατέρες, ἔβλεπον ναὶ καὶ αὐτοί, ὡς σοφοὶ ὅπου ἦτο, πῶς ἐκατέβη πολλή ἡ ἰσημερία· ἀλλ’ ὅμως δὲν ἠθέλησαν νὰ τὴν μεταθέσουν ἀπὸ τὴν κα’ Μαρτίου, ὅπου τὴν ἠῦρεν ἡ α’ σύνοδος, προτιμῶντες περισσότερον τὴν συμφωνίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἔνωσιν, ἀπὸ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἰσημερίας, ἥτις δὲν προξενεῖ, οὔτε εἰς τὴν εὐρεσιν τοῦ ἐδικοῦ μας Πάσχα καμμίαν σύγχυσιν, οὔτε βλάβην εἰς τὴν εὐσέβειαν, μάλιστα δὲ καὶ προξενεῖ ἡ ἀκρίβεια αὕτη εἰς τοὺς Λατίνους δύω μεγάλας ἀτοπίας, τὸ νὰ ἐορτάζουν δηλ. τὸ Πάσχα, ἢ μετὰ ἰουδαίων, ὅπερ ἐναντίον ἐστὶν εἰς τὸν παρόντα ἀποστολικὸν Κανόνα, ἢ πρὸ τῶν ἰουδαίων. Ὅτι δὲ περισσότερον εὐαρεστεῖται ὁ Θεὸς εἰς τὴν τάξιν τοῦ πασχαλίου καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, τοῦ καλανταρίου τοῦ ἐδικοῦ μας, παρὰ εἰς τὴν ἀκρίβειαν τοῦ πασχαλίου καὶ καλανταρίου τῶν Λατίνων, φανερόν εἶναι ἀπὸ τὰ θαύματα ὅπου ἔδειξε, καὶ δεικνύει ἕως τῶρα δι’ αὐτό. Διότι, κατὰ τὰ μέρη τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ἡλιουπόλεως, ὁ ποῦ εἶναι αἱ δύω μεγάλαι Πυραμίδες, ἐνεργεῖ ὁ Θεὸς κάθε χρόνον τοιοῦτον παράδοξον· δηλ.

κατὰ τὸ ἑσπέρας τῆς μεγάλης πέμπτης τῆς ἐδικῆς μας (ὄχι τῶν Λατίνων), ξερνᾷ ἡ γῆ λείψανα καὶ κόκκαλα παλαιὰ ἀνθρώπινα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα γεμίζει ἓνας εὐρύχωρος κάμπος, ἅτινα στέκονται ἕως τὴν πέμπτην τῆς Ἀναλήψεως, καὶ τότε κρύπτονται, καὶ παντελῶς δὲν φαίνονται, ἕως οὗ νὰ ἔλθῃ πάλιν ἡ μεγάλη πέμπτη. Τοῦτο δὲν εἶναι κανένας μῦθος, ἀλλὰ ἀληθινόν καὶ βέβαιον, μαρτυρημένον ἀπὸ παλαιούς, καὶ νέους ἱστορικούς, μάλιστα δὲ ἀπὸ τὸν Γεώργιον Κορέσσιον τὸν Χίον, καὶ ἀπὸ τὸν αἰοίδιμον πατριάρχην τῶν ἱεροσολύμων Νεκτάριον, ὅς τις εἰς τὸν ἀραβικὸν χρονογράφον, ὅπου συνέγραψε, τὸ διηγεῖται ἐν σελίδ. 266. καὶ μέ τοὺς ὀφθαλμούς του φαίνεται, ἐξ ὧν λέγει παρὰ κάτω, ὅτι τό εἶδε· (προμηνύουσι δὲ τὰ ἀνθρώπινα κόκκαλα ταῦτα, τὴν μέλλουσαν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, καθὼς τὰ εἶδε καὶ ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ)· γράφει δὲ καὶ ὁ ρηθεὶς Κορέσσιος, ὅτι ὁ Πασχασίνος ἔγραφε πρὸς Λέοντα (ὡς δεικνύεται ἐν τῇ ξγ ἐπιστολῇ Λέοντος) ὅτι ἐορταζόντων ποτὲ τὸ Πάσχα, τῶν μὲν ἀνατολικῶν τῇ κβ’ Ἀπριλίου τῶν δὲ δυτικῶν, τῇ κε’ Μαρτίου, μία βρῦσις ξηρὰ οὔσα πρότερον, ἐγέμισεν ἀπὸ νερόν τῇ κβ’ Ἀπριλίου, εἰς τὸ Πάσχα τὸ ἐδικόν μας δηλαδή, καὶ ὄχι τῶν Λατίνων· ὅρα τὸν Δοσίθεον βιβλ. ιβ’ περὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πατριαρχουσάντων σελίδ. 1198. διηγούμενον ὅτι εἰς τὸ Βελλιγράδιον, εὐρισκομένου ποτέ τοῦ ἱεροσολύμων Παΐσιου, ἠκολούθησεν ἓνα θαῦμα, **βεβαιωτικόν μὲν τοῦ ἡμετέρου καλανταρίου**, ἀναιρετικόν δὲ τοῦ τῶν Λατίνων· ἦτοι ἡ ζύμη ὑπὸ Λατινίδος μὲν ζυμωθείσα κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, μεταβληθεῖσα δὲ εἰς πέτραν κίσσηρα.

[Αγ. Νικοδήμου Ἀγιορείτου, *Ἱερὸν Πηδάλιον, ὑπόσημ. εἰς τὸν Ζ’ Ἀποστολικὸν Κανόνα*, ἔκδ. Ἀστέρος 1982, σελ. 8-9]

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΟΥΣΙΩΔΗ

✓ Όπως μετέδωσε το Αθηναϊκόν Πρακτορείον Ειδήσεων εις τὰς 30.03.09 ὑπὸ τίτλον ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΠΑ ΣΥΝΑΝΤΗΘΗΚΕ Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΙΑΣ:

Τὸ Βατικανό, μετὰ τὴ συνάντησιν τοῦ Πάπα Βενέδικτου ΙΣΤ' μέ τὸν πρόεδρο Χριστόφια καὶ τὶς συνομιλίας τοῦ δευτέρου μέ τὸν πρωθυπουργό Καρδινάλιο Ταρσίζιο Περτόνε, **ἀπέφυγε νά τοποθετηθεῖ δημοσίως**, πέρα ἀπὸ μιά εὐχή, γιὰ τὸ Κυπριακό, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ θέμα τῆς καταστροφῆς τῶν ἐκκλησιῶν στό βόρειο τμήμα τῆς Κύπρου. (...)

Ὁ κ. Χριστόφιας ἀπηύθυνε στὸν Ποντίφηκα πρόσκληση νά ἐπισκεφθεῖ ἐπίσημα τὴν Κύπρο. Εἶπε ὅτι ἡ ἀντίδραση ὑπῆρξε θετική.

Μάλιστα, ἀνέφερε ὅτι θά πρόκειται γιὰ εἰδικό ταξίδι καὶ ὅτι τὸ Βατικανό, ἐπειδὴ ἀποδίδει ἰδιαίτερη σημασία στὴν Κύπρο, δέν θά ἤθελε ὁ Πάπας νά κάνει «ἀπλῶς (στὴν Κύπρο) μιά στάση» κατὰ τὴν ἐπίσκεψή του τὸν Μάιο στοὺς Ἁγίους Τόπους. Πρόσκληση γιὰ ἐπίσκεψιν στὴν Κύπρο ἀποδέχτηκε καὶ ὁ πρωθυπουργός τοῦ Βατικανό, Καρδινάλιος Περτόνε.

Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

«Ὁ χριστιανικός κόσμος δέν πρέπει νά εἶναι διχασμένος, γιατί ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀδιαίρετη», τόνισε ὁ πρόεδρος Χριστόφιας σέ ἐρώτημα Ρώσου δημοσιογράφου καὶ ἐπεσήμανε ὅτι εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ἐνότητα τῶν χριστιανῶν καὶ ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι ὑπὲρ τοῦ διαλόγου.

Ἐπίσης, ἀνέφερε ὅτι ὁ Πάπας τοῦ ἐπεσήμανε τὸν θετικό ρόλο πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου. Ὁ Πάπας χαρακτήρισε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο **«ὑπέρμαχο» τῆς ἐνότητας τῶν χριστιανῶν**, ἀνέφερε ὁ πρόεδρος Χριστόφιας καὶ πρόσθεσε «αὐτό μέ ἱκανοποιεῖ ἰδιαίτερα».

«Εγὼ ὁ κομμουνιστής....»

Μέ τὸν χαρακτηριστικό τίτλο «Εγὼ ὁ κομμουνιστής θά συναντηθῶ μέ τὸν Πάπα» ἡ ἔγκυρη Ἰταλικὴ ἐφημερίδα «Λά Στάμπα» στέγασε χθὲς ἐκτενὲς ρεπορτάζ γιὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ προέδρου Χριστόφια.

«Δέν ἀπαρνοῦμαι τὴν ἰδεολογία μου, ἀλλὰ ποτὲ δέν μέ τύφλωσε ἡ λάμψη τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως», γράφει ἡ ἐφημερίδα ὅτι δήλωσε ὁ κ. Χριστόφιας, ὁ ὁποῖος ἐξέφρασε τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ Πάπας θά καταλάβει τὸ δράμα τῆς Κύπρου. (...)

Βλέπετε, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, ἐπὶ 35 ἔτη Πάπας δέν ἐστάθη δυνατόν νά κατανοήσῃ τὸ δράμα τῆς Κύ-

πρου, ἀλλὰ τώρα ἐπιτέλους θά λάβῃ τὴν ἐπιφοίτησιν! Ἦτο βλέπετε τοσοῦτον πολὺπλοκον καὶ δυσνόητον...! Τί νομίζετε κ. Χριστόφια, ὁ Πάπας δέν κατεῖχε καλῶς τὸ θέμα τῆς Κύπρου; Πρόκειται περὶ ἀγνοίας τοῦ Ποντίφηκος; Ἄς τὸ ἀφήσωμεν ἀσχολίαστον. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ μελιστάλακτα λόγια τοῦ Πάπα περὶ τοῦ Νεοημερολογίτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσόστομου καὶ διὰ τὸ πόσον φιλενωτικός εἶναι, φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν ἀκόλουθον εἴδησιν.

✓ Πρὸς Πάπαν ἐπιστολῆς Χρυσόστομου (Νεοημερολογίτου) Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου τὸ ἀνάγνωσμα:

«Τῷ Ἀγιωτάτῳ Πάπα τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης, ἀγαπητῷ ἀδελφῷ, κυρίῳ Βενεδίκτῳ ΙΣΤ', ἀσπασμόν ἄγιον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Βαθύτατα ἐθλίβημεν πληροφορηθέντες τὴν φοβερὰν εἴδησιν περὶ τοῦ φονικοῦ σειсмоῦ, ὅστις ἐπληξε τὴν περιοχὴν Λ' Ἀκουιλὰ τῆς Κεντρικῆς Ἰταλίας.

Πρὸς τὴν Ὑμετέραν Ἀγιότητα, καὶ μέσω Αὐτῆς πρὸς τοὺς συγγενεῖς καὶ τὰς οἰκογενεῖας τῶν τόσων ἀδίκως φονευθέντων καὶ πληγέντων συνανθρώπων ἡμῶν, ἀπευθύνομεν τὰ βαθύτατα καὶ εἰλικρινῆ ἡμῶν συλλυπητήρια.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ὁ ἴδιος προσωπικῶς, συμμετέχομεν εἰς τὴν ὁδύνην καὶ εἰς τὸ πένθος τοῦ Ἰταλικοῦ λαοῦ καὶ προσευχόμεθα διὰ τὴν ἄνωθεν παρηγορίαν καὶ ἀνακούφισιν τῶν πληγέντων ἀδελφῶν ἡμῶν.

Εἰς ἔκφρασιν τῆς βαθυτάτης λύπης ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς συμμετοχῆς ἡμῶν εἰς τὸν βαρύτατον πόνον καὶ εἰς τὴν φοβερὰν δοκιμασίαν τῶν πληγέντων συνανθρώπων ἡμῶν, δεχθῆτε, παρακαλοῦμεν, τὴν ἐσωκλειομένην τραπεζικὴν ἐπιταγὴν, ὅσους πενήτηκοντα χιλιάδων εὐρώ (50.000) ὡς συμβολικὴν βοήθειαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἰς τὰ ἀπαιτούμενα ἐξοδα **ἐπιδιορθώσεως τῶν ἐκ τοῦ σειсмоῦ πληγέντων ἐκεῖ Ἱερῶν Ναῶν.**

Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος ἐνισχύῃ, στηρίξῃ καὶ παρηγορῇ τοὺς πληγέντας ἀδελφούς ἡμῶν» (βλ. Romfea.gr τῆς 08.04.09 ὥρα 15:01).

Ἀσφαλῶς ὁ φονικός σεισμός ἦταν κάτι τὸ πολὺ δυσάρεστον, καὶ κανεὶς δέν δύναται νά κατακρίνει τὴν ἔκφρασιν συλλυπητηρίων ἐκ μέρους τοῦ κ. Χρυσόστομου. Διατί ὅμως νά ἀπευθύνῃ ταῦτα εἰς τὸν Πάπαν καὶ ὄχι εἰς τὰς ἰταλικὰς ἀρχάς; Ὁ Πάπας εἶναι ἀρχηγός ἑτέρου κράτους, τοῦ Βατικανοῦ. Καὶ πρὸς τί τοσοῦτον «λιβάνισμα» εἰς τὴν «Αὐτοῦ Ἀγιότητα»

τόν Πάπαν, τόν ὁποῖον ἀποκαλεῖ μάλιστα καί «ἀγαπητόν ἀδελφόν» αὐτοῦ; Καί διατί νά σπεύσῃ νά στείλῃ οἰκονομική ἐνίσχυσιν διὰ τήν ἐπισκευήν παπικῶν ναῶν; Ἡ πάμπλουτος νεοημερολογιτική Ἐκκλησία τῆς Κύπρου θά μπορούσε νά βοηθήσῃ τούς πληγέντας, ἢ νά συνεισφέρει εἰς τήν ἀνέγερσιν σχολείων, ἢ ἄλλων κτιρίων. Τό περιεχόμενον ὅμως τῆς ἐπιστολῆς φανερεῖ τήν ἀναγνώρισιν τοῦ ἀμετανοήτου αἰρεσιάρχου Πάπα ὡς κανονικοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης «ἀδελφοῦ» τοῦ νεημερολογίτου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου.

✓ Ὅπως ἀναφέρει τό Πρακτορεῖον www.romfea.gr εἰς τὰς 12.04.09:

Η ΜΟΣΧΑ ΑΝΤΙΔΡΑ ΜΕ ΤΙΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚ.ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Ὁ ἐπικεφαλῆς τοῦ Τμήματος τῶν Ἐξωτερικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχέσεων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, Ἐπίσκοπος Βολοκολάμσκ κ. Ἰλαρίωνας, ἐξέφρασε τήν ἔντονη διαφωνία του σχετικά μέ τίς ἀπαιτήσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νά διαποιμαίνει ὅλες τίς Ἐκκλησιαστικές Κοινότητες τῆς Ὁρθόδοξης Διασποράς.

«Μιά ἀπό τίς βασικές προκλήσεις σήμερα, κατά τήν ἄποψή μου εἶναι ἡ κατάστασις στίς Διορθόδοξες Σχέσεις, ἡ ὁποία σχετίζεται μέ τίς ἀπαιτήσεις τοῦ Πατριαρχείου Κῶν/πόλεως νά διαδραματίζει κάποιον ιδιαίτερο ρόλο στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία», δήλωσε ὁ Ἐπίσκοπος κ. Ἰλαρίωνας κατά τή συνέντευξιν Τύπου στό Ρωσικόν Πρακτορεῖο «Ἰντερφαξ» τήν Παρασκευή.

Ἐπίσης σύμφωνα μέ τόν ἐπικεφαλῆς τῶν Ἐξωτερικῶν Σχέσεων τό Πατριαρχείου Μόσχας κ. Ἰλαρίωνα, «κατ' οὐσίαν πρόκειται γιά ἐπιβολή στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μοντέλου πού ὑπάρχει στή Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία, κατά τό μέτρο δυνατόν κεντροποιημένη ἐκκλησιαστική ἐξουσία, μέ ἐπικεφαλῆς ἕναν ἐπίσκοπο ὡς ἀρχηγό τῆς Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας».

Ἀκόμη ὁ ἐπίσκοπος Ἰλαρίωνας ὑπενθύμισε, πῶς «στήν ὀρθόδοξη παράδοσις ποτέ δέν ὑπῆρχε ἕνα τέτοιο μοντέλο», ἐκφράζοντας ταυτόχρονα τήν ἀμφιβολία, πῶς «δέν ἔχουμε δικαίωμα ἀναθεώρησης, τῆς διαδοσκαλίας μας περί Ἐκκλησίας».

Ἐν τῷ μεταξύ σύμφωνα μέ τόν κ. Ἰλαρίωνα, σήμερα «οἱ πῶτοι στήν ἱεραρχία» τοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως καλοῦν νά ἀναθεωρηθεῖ ἡ ἀρχή τοῦ πρωτείου στόν Ὁρθόδοξο κόσμον.

Τό μοντέλο αὐτό προβλέπει τό Πατριαρχεῖο Κων/πόλεως «νά διοικεῖ ὅλες τίς ἐκκλησίες στή λεγόμενη Διασπορά». Δηλαδή ὅλες οἱ κοινότητες οἱ ὁποῖες βρίσκονται ἔξω τῶν ἱστορικῶν, κανονικῶν, ἐθνικῶν

Ἐκκλησιῶν πρέπει νά ἐνταχθοῦν στή δικαιοδοσία τῆς Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Τέλος ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ἀνέφερε, πῶς «ὅλο τό σύνολο τῶν ζητημάτων αὐτῶν θά συζητηθεῖ τόν προσεχῆ Ἰούνιο στά πλαίσια τῆς Διορθόδοξης συνδιάσκεψης πάνω στό θέμα τῆς Ὁρθόδοξης Διασποράς, ὅπου στή Ρωσική Ἐκκλησία «ἐπίμονα θά ἐπιβληθεῖ μοντέλο» πού προτείνει τό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως.

Πράγματι, τό Πατριαρχεῖο Κπόλεως προβάλλει τόν ΚΗ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὁ ὁποῖος καθορίζει τά ὅρια τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριαρχείου Κπόλεως διὰ νά διεκδικήσῃ τήν διαποιμάνση τῶν χωρῶν τῆς διασποράς ἐπειδή ἀναφέρεται στούς Ἐπισκόπους «ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς»: «(...)τοὺς τῆς Ποντιακῆς, καί τῆς Ἀσιανῆς, καί τῆς Θρακικῆς διοικήσεως Μητροπολίτας μόνους, ἔτι δέ καί τοὺς ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς ἐπισκόπους τῶν προειρημένων διοικήσεων χειροτονεῖσθαι ὑπὸ τοῦ προειρημένου ἀγιωτάτου θρόνου τῆς κατὰ Κωνσταντινουπόλιν ἀγιωτάτης ἐκκλησίας (...)». Ἰδοὺ ὅμως πῶς ἐρμηνεύει τό ἐδάφιον τοῦτο ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης: «Πρὸς τοῦτοις ὀρίζομεν καί ψηφίζομεθα, ὥστε νά χειροτονοῦνται ἀπὸ τον προρρηθέντα ἀγιώτατον θρόνον τοῦ Κωνσταντινουπόλεως ἢ μόνοι οἱ Μητροπολίται, (ἀλλ' οὐχί καί οἱ Ἐπίσκοποι, οἱ ὑποκείμενοι τοῖς Μητροπολίταις. Ἐκαστος γάρ τούτων χειροτονεῖται ἀπὸ τὸν ἰδικόν του Μητροπολίτη μετὰ τῶν Ἐπισκόπων τῆς ἐπαρχίας, καθὼς οἱ θεῖοι Κανόνες διαγορεύουσι, καί μάλιστα ὁ ς' τῆς Α'), οὐ μόνον δέ νά χειροτονοῦνται οἱ τῶν εἰρημένων Διοικήσεων Μητροπολίται, ἀλλὰ δὴ καί οἱ Ἐπίσκοποι οἱ εἰς τοὺς βαρβαρικοὺς τόπους εὐρισκόμενοι τοὺς γειτονεύοντας εἰς τὰς ρηθείσας αὐτάς Διοικήσεις, καθὼς οἱ μὲν Ἀλανοὶ λεγόμενοι, παράκεινται καί συνορεύουσι μέ τήν τοῦ Πόντου Διοίκησιν, οἱ δέ Ρῶσσοι μέ τήν τῆς Θράκης». Εἶναι λοιπὸν φανερόν ὅτι εἰς τὸν Κωνσταντινουπόλεως δέν ἐδόθη πᾶσα ἐξουσία ἐπὶ ὅλων τῶν ἐδαφῶν τῆς Οἰκουμένης, ἐκτὸς τῶν λοιπῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἐκτὸς μὲν τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας («ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς») γειτνιαζόντων δέ μετὰ τῶν Ρωμαϊκῶν πολιτικῶν Διοικήσεων τοῦ Πόντου καί τῆς Θράκης (Ἀλανία καί Ρωσία).

Εἰς τό σημεῖον τοῦτο οἱ Ρῶσοι ὅπως καί ὁ κ. Ἰλαρίων ἔχουν δίκαιον. Ὁ ζῆλος των ὅμως περιορίζεται εἰς τὰ διοικητικὰ ζητήματα καί οὐχί εἰς τὰ τῆς πίστεως.

Περί διαλόγου μετ' Ἐνισταμένων

Τὴν 17/30-4-2009 ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐξέδωσε τὴν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσιν, δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν ἱστοσελίδα αὐτῆς:

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀσθενείας τοῦ Γέροντος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς κ. Κυπριανοῦ ὑπῆρξαν ὠρισμέναι ἐπαφαί Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μετὰ τῆς διισταμένης ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, Ὁρθοδόξου Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων.

Αἱ συζητήσεις ἐγένοντο μέ σκοπὸν τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐν ἔτει 1985 διαρραγῆσης ἐνότητος μεταξὺ ἡμῶν.

Ἐκ τῶν συζητήσεων προέκυψεν ὅτι παρὰ τὰ θετικά βήματα[1] τὰ ὁποῖα ἐσημειώθησαν ἐκ μέρους τῆς προαναφερθείσης Κοινότητος πρὸς προσέγγισιν, ἐν τούτοις δὲν διεπιστώθη ταυτότης ἀπόψεων ἐπὶ ἐκκλησιολογικῶν θεμάτων[2].

Ὡς ἐκ τούτου, ἐκρίθη ὅτι ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας δὲν ὑφίστανται αἱ ἀναγκαῖαι προϋποθέσεις διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ διαλόγου.

Καλοῦμεν ἅπαντα τὰ πιστὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, κλῆρον καὶ λαόν, ὅπως προσεύχωνται διὰ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι δημιουργίαν τῶν ἀπαραιτήτων συνθηκῶν διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῆς ἀληθείας, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου.

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

[1] Θετικά βήματα θεωροῦνται ἡ ἐκ μέρους τῶν Ἐνισταμένων ἀποδοχὴ τῆς ἀναφορᾶς ἡμῶν ὡς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἡ ἐκ μέρους τῶν ἀπερίφραστος καταδίκη του Οἰκουμενισμοῦ, ἡ κατηγορηματικὴ τῶν δῆλωσις ὅτι οὐδέποτε ἐθεώρησαν τὴν νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν ὡς «Μητέρα Ἐκκλησίαν», ἡ παῦσις τῆς διακηρύξεως τῆς θεωρίας περὶ «ἀσθενῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας», ἡ συμφωνία διὰ τὴν μὴ παροχὴν μυστηρίων εἰς τοὺς νεοημερολογίτας καὶ ἡ παραδοχὴ ὅτι οἱ ἐναπομείναντες Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι κάθε ἐποχῆς ἔχουν τὸ δικαίωμα τῆς καταδίκης κάθε αἵρέσεως.

[2] Δὲν ἐπῆλθε συμφωνία εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῶν νεοημερολογιτῶν /οἰκουμενιστῶν κατόπιν ὁμολογίας καὶ χρίσματος, εἰς τὴν ἀποδοχὴν ὧσων δὲν φέρουν οὐδέ τὸν τύπον τοῦ Ὁρθοδόξου Βαπτίσματος διὰ βαπτίσεως καὶ εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς καταδίκης τῶν Οἰκουμενιστῶν ὀνομαστί, καθὼς οἱ Ἐνιστάμενοι θεωροῦν ὅτι τοῦτο εἶναι ἀρμοδιότης μόνο Πανορθόδοξου Συνόδου. (Ἐκτενῶς εἰς τὰ σημεῖα ταῦτα διαφοράς ἀναφέρονται ἐκτενῶς οἱ Ἐνιστάμενοι εἰς ἀνακοινώσιν των τῆς 9-12-2008).

Ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη ἀπέβλεπε εἰς τὴν ἐνημέρωσιν τοῦ ποιμνίου τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἦτο λακωνικὴ, καθὼς οἱ Ἐνιστάμενοι παρεκάλεσαν ἡμᾶς νὰ μὴ δημοσιεύσωμεν τὴν ἐπιστολὴν των εἰς τὴν ὁποῖαν διεκρίνοντο σαφῶς αἱ θέσεις των καὶ ἡμεῖς ἐσεβάσθημεν τὴν ἐπιθυμίαν των. Πλὴν ὅμως, ἀναγνώσαντες οὗτοι τὴν ἡμετέραν συνοπτικὴν ἀνακοίνωσιν, ἐθεώρησαν χρήσιμον νὰ δημοσιεύσουν τὴν μετὰξὺ ἡμῶν ἀλληλογραφίαν, ὅπου καὶ ἡ ἀπάντησις των. Ὡς ἐκ τούτου δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ προβοῦμεν εἰς τὴν δημοσίευσιν τῶν αὐτῶν κειμένων πρὸς πληρεστέραν γνῶσιν τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ..

Ὡς ἀναφέρει καὶ ἡ ἀνακοίνωσις, ἡ ἀφορμὴ διὰ τὰς ἐπαφὰς μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων ἐδόθη ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν τοῦ Γέροντός των κ. Κυπριανοῦ. Τὸν ἀσθενοῦντα ἐπεσκέφθησαν τινές τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας μας καθὼς καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. Χρυσόστομος. Τοῦτο ἐξετιμήθη ὑπὸ τῆς πλευρᾶς τῶν Ἐνισταμένων καὶ ἐζητήθη ἡ ἔναρξις διαλόγου διὰ τὴν διακονίαν τῆς καταλλαγῆς, ὡς χαρακτηριστικῶς εἶπον. Συνεστήθησαν δύο ἐπιτροπαὶ ἐκατέρωθεν διὰ νὰ συζητήσουν τὰς μεταξὺ ἡμῶν διαφορὰς, πλὴν ἡ πρότασις ἡμῶν διὰ τήρησιν κοινῶν πρακτικῶν καὶ κοινῶν ἀνακοινωθέντων δὲν ἐγένετο δεκτὴ, καθὼς ἐπεθύμουν ὁ διάλογος νὰ εἶναι ἀνεπίσημος. Τὸν ἀνεπίσημον διάλογον ὥρισαν ὡς «μὴ δεσμευτικόν», ἄν καὶ οὐδεὶς διάλογος μεταξὺ ἐπιτροπῶν δύναται νὰ ἔχει δεσμευτικὸν χαρακτήρα, εἴτε ἀνεπίσημος εἴτε ἐπίσημος, διότι ἀκόμη καὶ ἂν συμφωνήσουν αἱ ἐπιτροπαί, τὰ συμφωνηθέντα δὲν ἰσχύουν ἂν δὲν γίνονται δεκτὰ ἀπὸ τὰ σώματα τὰ ὁποῖα ἔδωσαν τὴν ἐντολήν εἰς τὰς ἐπιτροπὰς.

(συνεχίζεται)

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ

«Ἡ Ὁρθόδοξη Ὁμολογία τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τό 1924 μέχρι σήμερα»

Ἡ Ἑλληνική Θρησκευτική Κοινότης τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν προέβη εἰς μίαν χρησιμωτάτην ἔκδοσιν: συνέλεξεν εἰς ἓνα τόμον ἅπαντα τά ἐπίσημα ἔγγραφα καί ἐγκυκλίους τά σχετικά μέ τήν ὁμολογίαν τῆς Ἐκκλησίας καθώς καί ἄλλα τινά χρήσιμα κείμενα. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. Χρυσόστομος ἐπευλόγησε τήν ἔκδοσιν καί ἀπέστειλεν εἰς τό ἱστορικόν σωματεῖον τήν ἀκόλουθον ἐπιστολήν.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Χάρις ὑμῖν εἴη παρά Θεοῦ, Πατρός, Υἱοῦ καί Ἁγίου Πνεύματος, παρ' ἡμῶν δέ εὐχή καί εὐλογία.

Ἐκομισάμεθα τό ὑμέτερον ἔγγραφο, περί «Ὁρθοδόξου ὁμολογίας τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» περιέχον ἀναγκαίαις καί ὀρθάς κατά καιρούς κατευθύνσεις τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, διά τὰς ἀναφυομένας κρισιμότητας τοῦ ἱεροῦ τῆς πίστεως ἡμῶν ἀγῶνος.

Κρίνομεν προῖόν ζήλου καί ἀγάπης διά τήν μαρτυρικήν Ἐκκλησίαν μας τό πονημάτιον, ὡς ἀπαραίτητον ἐχέγγυον διά πάντα πιστόν, κληρικόν καί λαϊκόν, διό καί σᾶς συγχαίρομεν καί εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

Εἶναι ὄντως ναυτική πυξίς πλεύσεως εἰς τήν τρικυμιώδη θάλασσαν τοῦ αἰῶνος μας καί ἰδιαίτέρως τῶν ἡμερῶν μας. Πᾶς ὁ θέλων ἀληθῶς σωθῆναι, ἤδη ἔχει τόν καλόν σύμβουλον καί ὁδηγόν τῆς πορείας του.

Χαρακτηρίζομεν δέ τό ἔργον, ὡς συμπλήρωμα κενοῦ, ἀπαραίτητον διά κάθε ἰδεολόγον ἀγωνιστήν τῆς εὐσεβείας κληρικόν καί λαϊκόν καί εὐχόμεθα τήν ἀντιμισθίαν πλουσιοπάροχον ἐξ οὐρανοῦ.

Ἡ πρωτοπόρος εἰς τόν ἱερόν ἀγῶνα Κοινότης τῶν ΓΟΧ ἐβάστασε τό βαρὺ φορτίον τούτου ἀπ' ἀρχῆς μέχρις τῆς ἐπιφανοῦς ἡμέρας τῆς ἐξόδου τῶν Τριῶν Ἀρχιερέων εἰς τόν ἀγῶνα ἐν ἔτει 1935, ὅποτε ἔλαβε πληρότητα ἡ Ἐκκλησία. Βλέπομεν δέ μετὰ χαρᾶς ἀναθάλλουσαν τήν ἐν λόγῳ Κοινότητα εἰς τὰς ἡμέρας μας διά τῆς παρούσης συνθέσεως ἐκ μελῶν μετὰ θείου ζήλου καί, ἰδιαζόντως τοῦ προέδρου Αὐτῆς κ. Κων/νου Καραμήτσου, υἱοῦ τοῦ μακαριστοῦ καί ἀληστοῦ μνήμης Θεολόγου Σταύρου Καραμήτσου, ὅστις συνεχίζει προθύμως τό ἔργον τοῦ πατρός σου.

Ἐπιλογίζοντες προσεπευχόμεθα ὅπως ἡ προσδοκία ἡμῶν διά τήν ἀνάδειξιν ἔργου γονίμου αὐτῆς, καταστή πραγματικότητα.

Διό καί εὐχόμεθα τήν θείαν σύναρσιν ἐπὶ τούτῳ, εἰς δόξαν Θεοῦ καί στηριγμόν τοῦ ἱεροῦ τῆς πίστεως Ἀγῶνος ἡμῶν.

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἀξίζει νά παραθέσουμε τόν πίνακα τῶν περιεχομένων ἐπισήμων κειμένων:

- * Ἀντί προλόγου ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χρυσόστομου Β΄
- * Εἰσαγωγή
- * 1923: Ν. Διάταγμα περί τοῦ νέου «Πολιτικοῦ Ἡμερολογίου»
- * 1925: Ἡ Γ΄ ἐμφάνισις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ
- * 1926: Ἰδρυσις τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ. καί σκοπός αὐτῆς
- * 1935: Διάγγελμα τῶν ἐπανελθόντων ἐκ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου Τριῶν Ἱεραρχῶν πρὸς τόν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικόν Λαόν
- * 1946: Ἡ ὑπ' ἀρ. 59/29-11-1946 Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπό τόν πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομον
- * 1950: Ἐγκύκλιοι Φεβρουαρίου 1950 καί ὑπ' ἀρ. 13/26-5-1950 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπό τόν πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομον
- * 1966: Ἐγκύκλιος τῆς Ι. Συνόδου ὑπό τόν Ἀρχιεπίσκοπον Αὐξέντιον
- * 1969: Ἀναγνώρισις τῆς ἰσχύος τῶν Ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν ὑπό τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς
- * 1974: Ἐγκύκλιος ὑπ' ἀρ. 1191/5-6-1974 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπό τόν Ἀρχιεπίσκοπον Αὐξέντιον
- * 1983: Ἀναθεματισμός τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς
- * 1988: Ποιμαντορική Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπό τόν Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον Β΄ περί ἀναθεματισμοῦ τοῦ Ν. Καζαντζάκη, τοῦ Χιλιασμοῦ καί τῆς Μασωνίας
- * 1995: Ἡ ὑπ' ἀρ. 2/19-9-1995 Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπό τόν Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον Β΄
- * 1998: Ἀναθεματισμός τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπό τόν Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον Β΄
- * 2001: Καθαγιασμός τοῦ Ἁγίου Μύρου ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπό τόν Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον Β΄
- * 2002: Ἐγκύκλιος τῆς 28-6-2002 τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου Β΄
- * 2006: Δελτίον Τύπου διαμαρτυρίας τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος «περί ἀμφισβητήσεως τῶν Μυστηρίων τῶν Γ.Ο.Χ.»
- * Παράρτημα
- * Ἀκολουθία τῆς Γ΄ ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Τό βιβλίον διατίθεται δωρεάν ἀπό τὰς κατά τόπους ἐνορίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

ΤΗΝ ΔΙΑΚΟΝΙΑΝ ΣΟΥ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΟΝ

ΙΕΡΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

❖ Τήν Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως 9/22 Μαρτίου καί εἰς τό πλαίσιο τῆς ἐορτῆς τῶν Ἀγ. Τεσσαράκοντα μαρτύρων ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερόντιος προέστη τῆς καθιερωμένης ὡς β' πανηγύρεως τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ.

❖ Τήν Τρίτη 11/24 Μαρτίου μέ μοναστηριακή τάξη καί εὐπρέπεια ἐόρτασε τήν ἐτήσια πανήγυρī τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Σωφρονίου Κουβαρά. Τῆς Θ. Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης καί Πλαταμῶνος κ. Ἀθανάσιος, ἐνῶ τόν Θ. Λόγο ἐκήρυξε ὁ συμπροσευχόμενος οἰκεῖος Μητροπολίτης Σεβ. Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος.

❖ Τό Σάββατο τοῦ Ἀκαθίστου 22-3/4-4 ἐορτάσθηκε ἡ ἐτήσια πανήγυρις τοῦ ἱδρυματικοῦ Ἱ. παρεκκλησίου Ρόδου τό Ἀμάραντον Πειραιῶς τῆς ὁμωνύμου φι-

λοπτῶχου ἀδελφότητος Κυριῶν καί Δεσποινίδων. Τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως, μέ κανονική ἄδεια τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γεροντίου, προέστη ὁ θεοφ. Ἐπίσκοπος Βρεσθένης κ. Θεοδόσιος.

❖ Μέ τήν πρέπουσα λαμπρότητα ἐορτάσθηκε τήν τρίτη 25-3/7-4 τῆς σωτηρίας ἡμῶν τό κεφάλαιον, δηλαδή ἡ μεγάλη θεομητορική ἐορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ἀλλά καί ἡ ἐπέτειος τῆς ἡρωϊκῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καί πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος προέστη τῆς πανηγύρεως τοῦ ἱστορικοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Κέρτεζης Καλαβρύτων. Προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Λαρίσης καί Πλαταμῶνος κ. Ἀθανασίου ἐτελέσθη ἡ ἐτήσια ἐορτή τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Λαρίσης. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Εὐρίπου καί Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος προέστη τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν πού τελέσθησαν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Καθεδρικό Ἱ. Ναό Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Χαλκίδος. Τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Καραβά Πειραιῶς προέστη ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης Σεβ. Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερόντιος, ἐνῶ στόν Μ. Ἑσπερινό καί τήν λιτάνευση τῆς ἱερᾶς εἰκόνης ἐκτός τοῦ οἰκείου ἱεράρχου ἔλαβε μέρος καί ὁ θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ.

Φώτιος. Στό πλαίσιο τῆς μεγαλωνύμου ἱερᾶς αὐτῆς ἐορτῆς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος ἱερούργησε στόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Θηβῶν. Ὁμοίως μέ ἰδιαίτερη κατάνυξη ἐόρτασαν καί τήν ἐτήσια πανήγυρī τους οἱ ἀφιερωμένοι εἰς τήν Πάναγγο Κόρη τῆς Ναζαρέτ ἱεροί Ναοί Καβάλας, Μεταμορφώσεως Ἀττικῆς, Σαλαμίνος, Λουτρακίου, Ζευγολατειοῦ Κορινθίας καί Δομβραίνης Θηβῶν.

❖ Μέ ἰδιαίτερη κατάνυξη καί θρησκευτική εὐλάβεια ἐορτάσθηκε ἡ Κυριακή τῶν Βαΐων εἰς τόν καθεδρικό Ἱ. Ναό Ἀγ. Νικολάου Ἀχαρνῶν. Μετά τό πέρας τῆς εὐχα-

ριστιακής συνάξεως εἰς τὴν ὁποίαν προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος καὶ μετὰ τὴν πάνδημη συμμετοχὴ τοῦ φιλεόρτου λαοῦ ἐτελέσθη λαμπρὴ λιτανεῖα ὅπου κλῆρος καὶ λαός «ὡς οἱ παῖδες τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες» ὑμνοῦν τὸν «ἐπὶ πύλου ὄνου καθεζόμενον» Σωτῆρα Χριστόν. Κατὰ ἀρχαιοτάτη λειτουργικὴ παράδοση κατὰ τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων ἐτελεῖτο λιτανεῖα, ἡ ὁποία δυστυχῶς κατηγορήθη στίς πόλεις καθὼς φαίνεται κατὰ τοὺς δύσκολους χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας. Ἡ μεγαλόπρεπη αὐτὴ λειτουργικὴ πράξις διετηρήθη μέχρι τῆς ἡμέρας μας καὶ τελεῖται στὰ νησιά τῶν Κυκλάδων Μῆλο καὶ Κίμωλο.

❖ Τὴν Τρίτῃ τῆς Διακαινησίμου 8/21 Ἀπριλίου καθ' ἣν ἡμέρα ἐορτάζουμε τὰ θαυμάσια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος ὡς τοποτηρητὴς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κρήτης, προέστη τῆς πανηγύρεως τοῦ ἐορτάζοντος Ἱ. παρεκκλησίου Παναγίας Πορταΐτισης εἰς Σμάρι Καστελίου. Ὁμοίως τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ πανηγύρισαν ὁ δώνυμος

Ἱ. Ναὸς Καλλιθέας Ἀθηνῶν, καθὼς ἐπίσης ἡ συνώνυμος Ἱ. Μονὴ εἰς Δυτικὸν Πέλλας, τὰ Ἱ. Πουχαστήρια εἰς Δόξα Θεοσ/νίκης καὶ εἰς Ἀρτέμιδα Ἀττικῆς.

❖ Τὴν Παρασκευὴ τῆς Διακαινησίμου 11/24 Ἀπριλίου, ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἐορτάζομεν τὸ ὑπερφυές θεομητορικὸ θαῦμα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, πανηγύρισαν μετὰ μοναστηριακὴ τάξη καὶ λαμπρότητα αἱ Ἱ. Μοναὶ Ζωοδόχου Πηγῆς Πατρῶν καὶ Κοσμοσωτήρας Κυρονερίου Ἀττικῆς. Εἰς τὴν πανηγύριν τῆς πρώτης προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου κ.

Καλλίνικος, ἐνῶ εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς δευτέρας συνευχομένου ἐν τῷ ἱερῷ βήματι τοῦ οἰκείου ἱεράρχου Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου, ἱερούργησε ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος.

❖ Τὸ Σάββατο τῆς Διακαινησίμου 12/25 Ἀπριλίου εἰς τὴν Ἱ. Μονὴ Ἀγ. Μαρίνης Κερατέας λιτανεύθηκε μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀναστάσιμης θ. λειτουργίας ἡ θαυματουργὸς εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Γοργοῦπηκόου. Ἡ θεομητορικὴ εἰκόνα ἀποτελεῖ γιὰ τὴν Ἱ. Μονὴ ἕνθεο φυλακτήριο καὶ λιτανεύεται καθ' ἔτος τὸ Σάββατο τῆς Διακαινησίμου μετὰ τὴν προβλεπόμενη ἀγιορεΐτικὴ τάξη. Τῆς πανηγυρικῆς συνάξεως προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, συμπαραστούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου καὶ τοῦ ἱεροῦ κλήρου, ἐνῶ ἀξία ἀναφορὰ ὑπῆρξε ἡ ἐκπροσώπησις Ἱ. Μονῶν καὶ ἡ πάν-

δημη συμμετοχή του χριστεπωνύμου πληρώματος.

❖ Τήν Κυριακή του Ἀντίπασχα 13/26 Ἀπριλίου πανηγύρισε ὁ δυσπρόστατος Ἱ. Ναός Ἀγ. Τριάδος καὶ Ἀποστόλου Θωμᾶ Κολινδρού.

❖ Μέσα στό πλαίσιο τῆς ἀναστάσιμης πανδαισίας καί σύμφωνα μέ τό παλαιό καί εὐλογημένο ἔθιμο κάθε χρόνο τήν Κυριακή τῶν Μυροφόρων ἡ θαυματουργός εἰκόνα τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ, πού εἶναι ἀποθησαυρισμένη στήν Ἱ. Μονή Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν εἰς τὰ Νένητα Χίου, λιτανεύεται χάριν εὐλογίας καί ἁγιασμοῦ τῶν πιστῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς. Ἡ ἱερά εἰκόνα, πού λιτανεύεται μετά τό πέρας τῆς ἀναστάσιμης θ. Λειτουργίας ἀπό τήν παλαιοτάτη Ἱ. Μονή ἕως τό χωριό Νένητα, συνοδεύεται ἀπό μεγάλο πλῆθος πιστῶν, πού ἀκολουθεῖ πεζοπορώντας ἐπὶ δίωρο καί παρακολουθεῖ μέ ἱερή εὐλάβεια τίς σχετικές δεήσεις ὡς καί τήν ἀνάγνωση τῶν ἀναστασίμων εὐαγγελικῶν περικοπῶν. Οἱ κάτοικοι τῶν Νένητων, γιά τούς ὁποίους ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι σημεῖο ἀναφορᾶς, ὑποδέχονται στό χωριό τους τήν ἐφέστια εἰκόνα τοῦ Ἀρχαγγέλλου Μιχαήλ μέ κωδωνοκρουσίες καί

θυμιάματα. Τοῦ ἱεροπρεποῦς καί ιδιόμορφου αὐτοῦ ἑορτασμοῦ τήν Κυριακή τῶν Μυροφόρων 20-4/3-5 προέστη ὁ Τοποτηρητής τῆς νήσου Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος.

❖ Μέ ὑποδειγματική εὐταξία «καθὼς πρέπει τοῖς Ἀγίοις» ἐορτάσθηκε γιά μία ἀκόμη χρονιά ἡ μνήμη τοῦ μεγαλομάρτυρος Ἀγ. Γεωργίου στους ὁμωνύμους Ἱ. Ναούς Θεσ/νίκης, Κατερίνης, Πειραιῶς, Κερασινίου Ἄνω Λιοσίων, Θέρμης, Θρακομακεδόνων, Ἀγ. Πνεύματος Σερρών καί Πυργί Σάμου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερώντιος τήν παραμονή τῆς ἐορτῆς προέστη τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ ὡς καί τῆς λιτανεύσεως τῆς ἱερᾶς εἰκόνας εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἀγ. Γεωργίου Ταμπουρίων Πειραιῶς. Ὁ ὡς ἄνω ἱεράρχης τήν κυριώνυμο ἡμέρα τῆς ἐορτῆς ἱερούργησε εἰς τόν ἐορτάζοντα Ἱ. Ναόν Ἀγ. Γεωργίου Κερασινίου, ἐνῶ τό ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας καί στό πλαίσιο τῆς πανηγύρεως τοῦ ὡς ἄνω ναοῦ χοροστάτησε εἰς τόν μεθεόρτιο ἑσπερινό καί ἀκολουθῶς ἡγήθηκα τῆς ἱερᾶς λιτανείας τῆς εἰκόνας τοῦ Ἀγίου.

Προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου ἐορτάσθη ἡ πανηγυρίς τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Γεωργίου Ἄνω Λιοσίων.

❖ Σέ συνιερουργία μετά τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γεροντίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος προέστη τήν Παρασκευή 25-4/8-5 τῆς ἐτησίας πανηγύρεως τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Μάρκου Κορωπίου.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

Μέσα στό πλαίσιο τῆς πανηγύρεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Θηβῶν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος ἐχειροτόνησε πρεσβύτερο τόν Διάκονο π. Στυλιανό Κομνηνό. Ὁ νεοχειροτονηθεὶς ἱερεὺς πνευματικό τέκνο τοῦ πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμ. Ἡλίου Τσίκνα εἶναι ἑγγαμος πατήρ δύο τέκνων καί προήχθη εἰς τόν β' βαθμό τῆς ἱερωσύνης μετά ἀπὸ ὀκταετὴ θεοφιλή διακονία.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ 2009

«Ἡμέρα χαρμόσυνος καί εὐφροσύνης ἀνάπλεως»

POST
PAÏS
HELLAS

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΤΑΧΥΔΕΛΙΑ

ΕΛΛΑΣ

ΕΝΤΥΠΟΝ ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 123/2001
ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΛΤΑ 1734